

OW2 17 OKT 2014

Beh. Ambt:	
Streefdat:	
Afschr.: <i>BenW/Raad</i>	
B.V.O.:	

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

**Brief aan de leden
T.a.v. het college en de raad**

informatiecentrum tel.
(070) 373 8393

uw kenmerk

bijlage(n)

3

betreft

ons kenmerk

datum

Geactualiseerde

ECLBR/U201401892

17 oktober 2014

Modelverordening jeugdhulp

Lbr. 14/080

Samenvatting

Hierbij presenteren wij u een geactualiseerde versie van de Modelverordening jeugdhulp. In april van dit jaar heeft u de Modelverordening jeugdhulp van ons ontvangen, met een uitgebreide ledenbrief. De modelverordening is goed gevallen en bleek voor veel gemeenten een hulp bij het opstellen van een gemeentelijke verordening. Op zes regionale bijeenkomsten in juli en september hebben 500 juristen en beleidsmedewerkers de modelverordening bediscussieerd en informatie uitgewisseld. Daarnaast zijn vragen, opmerkingen en tips binnengekomen via ons Informatiecentrum, VNG Forum Gemeenterecht en het Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD). Dit heeft geleid tot een aanpassing van de modelverordening op enkele onderdelen. In deze ledenbrief lichten we de aanpassingen toe en treft u een geactualiseerde implementatiehandleiding aan. Ook informeren wij u over de actuele ontwikkelingen in het decentralisatieproces van de jeugdhulp en wat er van u verwacht wordt. Tenslotte bieden wij een overzicht van veelgestelde vragen (en antwoorden).

Gemeente Woerden 14.017627

Registratiedatum: 20/10/2014

Behandelend afdeling

Afgehandeld door/op:

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Aan de leden

informatiecentrum tel. (070) 373 8393	uw kenmerk	bijlage(n) 3
betreft Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp	ons kenmerk ECLBR/U201401892 Lbr. 14/080	datum 17 oktober 2014

Geacht college en gemeenteraad,

1. Aanleiding

Hierbij presenteren wij u een geactualiseerde versie van de modelverordening jeugdhulp. In april van dit jaar heeft u de modelverordening jeugdhulp van ons ontvangen, met een implementatiehandleiding en een uitgebreide ledenbrief, met daarin veel informatie over de Jeugdwet.

De modelverordening is goed gevallen en bleek voor veel gemeenten een hulp bij het opstellen van een gemeentelijke verordening. Op zes regionale bijeenkomsten in juli en september hebben 500 juristen en beleidsmedewerkers de modelverordening bediscussieerd en informatie uitgewisseld. Daarnaast zijn vragen, opmerkingen en tips binnengekomen via ons Informatiecentrum, VNG Forum Gemeenterecht en het Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD). Dit heeft geleid tot aanpassing van de modelverordening op enkele onderdelen.

Overigens is het wetgevingsproces rond de Jeugdwet nog niet afgerond. Het Besluit Jeugdwet is aan beide Kamers aangeboden in het kader van de voorhangprocedure. Beide Kamers hebben gereageerd en de Raad van State heeft advies uitgebracht. De reactie van de regering is ook bekend. Binnenkort volgt publicatie in het Staatsblad. Daarnaast moet de Invoeringswet Jeugdwet nog worden aangenomen door de Eerste Kamer. Deze wet zorgt ervoor dat de Jeugdwet juridisch en wetstechnisch correct 'landt' tussen andere wetten en heeft naar haar aard een technisch karakter.

In deze ledenbrief lichten we de aanpassingen in de modelverordening toe en treft u een geactualiseerde implementatiehandleiding aan. Ook informeren wij u over de actuele ontwikkelingen in het decentralisatieproces van de jeugdhulp en wat er van u verwacht wordt.

Leeswijzer

1. Aanleiding
 2. Actualisatie modelverordening
 3. Voorzieningsplicht jeugdhulp
 2. Inkoop en contractering jeugdhulpvoorzieningen
 5. Toegang tot en toeleiding naar jeugdhulpvoorzieningen
 6. Gemeente en de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg
 7. Persoonsgebonden budget (pgb)
 8. Advies- en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling (AMHK)
 9. Uitvoeringsplicht jeugdbescherming en jeugdreclassering
 10. Gecertificeerde instellingen
 11. Berichtenverkeer: Collectieve Opdracht Routevoorziening (CORV)
 12. Privacy en gegevensuitwisseling
 13. Inspraak, medezeggenschap en klachtregeling
 14. Overgangsrecht
- Bijlage 1 – Veelgestelde vragen Modelverordening jeugdhulp en Jeugdwet
Bijlage 2 – Geactualiseerde implementatiehandleiding
Bijlage 3 – Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp

Ondersteuning

Heeft u vragen naar aanleiding van deze brief of behoefte aan meer informatie, dan kunt u contact opnemen met uw regionale accountmanager. Daarnaast ondersteunen wij u met de volgende acties:

- Regionale sessies in samenwerking met de accountmanagers van VNG/KING, Raad voor de Kinderbescherming, Politie, gecertificeerde instellingen en gemeenten. Hiervoor is al contact opgenomen met uw regionale transitie manager.
- De online routeplanner met een stappenplan voor de aansluiting op CORV.

Ook heeft de VNG het Ondersteuningsteam Decentralisaties ingericht (OTD). Het OTD biedt maatwerkondersteuning aan gemeenten. Heeft u behoefte aan meer ondersteuning op een van de focuspunten of heeft u andere vragen? Neem dan contact op met het OTD via otd@vng.nl of bel 070-3738463.

2. Actualisatie modelverordening

In vergelijking met de versie van de Modelverordening jeugdhulp die de VNG in april van dit jaar heeft gepubliceerd, zijn de volgende artikelen in de geactualiseerde versie gewijzigd:

- Artikel 5. Vooronderzoek: herstel van foutieve verwijzing in het eerste lid (verwijst nu naar artikel 7 in plaats van artikel 6); toevoeging aan het eerste lid met betrekking het familiegroepsplan.
- Artikel 6. Gesprek: toevoeging van een derde lid over het familiegroepsplan, en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het derde en vierde lid tot vierde en vijfde lid.
- Artikel 10. Regels voor het pgb: de drie varianten van het tweede lid zijn teruggebracht tot twee varianten, ter vereenvoudiging van het model en omdat bij nader inzien bleek dat er weinig meerwaarde in een tussenvariant zit; inhoudelijke wijziging tweede lid en schrappen derde lid, variant A, en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het vierde lid tot derde lid (eenzelfde aanpassing heeft plaatsgevonden in de Modelverordening Wmo 2015).
- Artikel 15. Betrekken van ingezetenen bij het beleid: wijziging opschrift en schrappen eerste lid, omdat uit vragen van gemeenten is gebleken dat verwarring is ontstaan door het opnemen van een facultatief lid over inspraak, terwijl de Jeugdwet specifiek vraagt om regeling van medezeggenschap van ingezetenen (de medezeggenschapsregeling hoort thuis in artikel 15 en de inspraakverplichting op grond van artikel 150 van de Gemeentewet dient te worden geregeld in de Inspraakverordeningen van gemeenten), en als uitvloeisel daarvan de vernummering van het tweede tot en met vierde lid tot eerste tot en met derde lid (eenzelfde aanpassing heeft plaatsgevonden in de Modelverordening Wmo 2015).

Als uitvloeisel van deze wijzigingen zijn de artikelsgewijze toelichtingen op deze bepalingen aangepast. Ook is in de algemene toelichting een paragraaf opgenomen ter toelichting van de bepalingen over het familiegroepsplan.

Achtergrond expliciete toevoeging familiegroepsplan

De expliciete verwijzing naar het familiegroepsplan in de procedureregeling in de modelverordening is een uitvloeisel van het amendement Voordewind/Ypma (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 83). De wet vraagt weliswaar niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen, maar om een zorgvuldige procedure te waarborgen en te zorgen dat jeugdigen en ouders goed worden geïnformeerd over hun rechten en plichten. Er is bij nader inzien – en op aandringen van de indieners van het amendement – voor gekozen artikel 5, eerste lid, uit te breiden en artikel 6, derde lid, (nieuw) toe te voegen.

Wellicht ten overvloede, de procedure in de (model)verordening waarin het familiegroepsplan nu expliciet is ingebed ziet alleen op de situatie dat een jeugdige of zijn ouders zich zelf tot de gemeente wenden. Het gedwongen kader, en de (on)mogelijkheden met betrekking tot het familiegroepsplan daarbinnen, worden uitputtend in de wet zelf geregeld (artikel 4.1.2).

Zie verder hoofdstuk 5, onder 'Familiegroepsplan'.

Gevolgen voor al vastgestelde verordeningen

Wij zijn ons er van bewust dat veel gemeenten hun verordening al hebben vastgesteld of al ver in het proces zijn om daartoe te komen. Van verschillende gemeenten hebben wij begrepen dat ze na het vaststellen van de verordening direct een traject starten om deze verder te verbeteren, los van de actualisatie van de modelverordening. Andere gemeenten zijn van plan om het eerst enige tijd aan te kijken en naar aanleiding van een evaluatie de verordening bij te stellen. Wij raden aan om de actualisatie van de modelverordening in ieder geval mee te nemen bij de eerstvolgende wijziging van de verordening. Lukt dat nog voor 1 januari 2015 (de inwerkingtreding van de wet en verordeningen), dan is dat mooi meegenomen. Lukt dat niet, dan is dat geen groot probleem. Gemeenten die hun verordening hebben gebaseerd op de eerder versie van de modelverordening zullen verder niet in de problemen komen, mits uiteraard het beleid wel gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen en het verlenen van hulp op basis van familiegroepsplannen.

3. Voorzieningsplicht jeugdhulp

Gemeenten zijn per 1 januari 2015 verantwoordelijk voor een kwantitatief en kwalitatief toereikend pakket aan jeugdhulpvoorzieningen en waarborgen de deskundige toeleiding daarheen. Kinderen, jeugdigen en hun ouders die advies, ondersteuning, begeleiding, persoonlijke verzorging, hulpverlening en/of behandeling nodig hebben, moeten kunnen rekenen op een passende voorziening, indien nodig.

In artikel 2.3 van de Jeugdwet staat het als volgt omschreven:

“Indien naar het oordeel van het college een jeugdige of een ouder jeugdhulp nodig heeft in verband met opgroei- en opvoed problemen, psychische problemen en stoornissen en voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen ontoereikend zijn, treft het college voorzieningen op het gebied van jeugdhulp en waarborgt het college een deskundige toeleiding naar, advisering over en bepaling van en het inzetten van de aangewezen voorziening, waardoor de jeugdige in staat wordt gesteld om veilig en gezond op te groeien naar zelfstandigheid en voldoende zelfredzaam te zijn en maatschappelijk te participeren”.

De jeugdhulpvoorzieningen zijn zeer divers en te onderscheiden in de volgende functies: ondersteuning, begeleiding, persoonlijke verzorging, dagbesteding, ambulante hulpverlening, deeltijd-, 12- en 24-uurs verblijfshulp, pleegzorg, behandeling (ambulant, klinisch, intramuraal),

forensische zorg, spoedeisende zorg en gesloten jeugdzorg.

Daarnaast voorziet de gemeente in een consultatiefunctie voor beroepskrachten, vervoer naar een locatie voor jeugdhulp, voorzieningen voor ouders (respijtzorg), de kindertelefoon, vertrouwenswerk, nazorg bij adoptie en de St. Opvoeden.

Individuele en overige voorzieningen

Anders dan in de Wmo 2015, waarin is gekozen voor een maatwerkvoorziening, wordt in de Jeugdwet onderscheid gemaakt tussen een individuele jeugdhulpvoorziening en een overige jeugdhulpvoorziening. Een individuele voorziening is een op de jeugdige of zijn ouders toegesneden vorm van jeugdhulp, waartegen bezwaar en beroep openstaat. Daarvoor is het nodig een beschikking af te geven. (zie verder ook de implementatiehandleiding, specifiek bij de artikelen 2 en 3). Overige voorzieningen zijn vrij toegankelijk voor degenen die zich voor ondersteuning of hulp wenden tot de betreffende voorziening.

Gemeenten kunnen zelf bepalen welke vormen van jeugdhulp zij 'achter een beschikking' zetten, en welke vrij toegankelijk zijn (overige voorziening, geen beschikking vereist). Het is een eigen afweging die u als gemeente maakt hoe u die afbakening kiest.

Woningaanpassing en hulpmiddelen

Niet onder Jeugdwet maar onder de Wmo 2015 vallen de woningaanpassing en hulpmiddelen voor minderjarigen. Voor de woningaanpassing kan een eigen bijdrage gevraagd worden; bij de toekenning van een hulpmiddel is een eigen bijdrage niet toegestaan.

Woonplaatsbeginsel

De verantwoordelijke gemeente is in beginsel de gemeente waar de ouder met gezag woont. Dat wordt het woonplaatsbeginsel genoemd. Als een jeugdige en zijn of haar ouders hulp nodig hebben, wordt eerst bekeken waar het gezag ligt. Daarna wordt vastgesteld wat het adres is. Zo wordt duidelijk welke gemeente verantwoordelijk is voor de desbetreffende jeugdige. Bij een verhuizing, een wijziging in het gezag of als de jeugdige meerderjarig wordt, verandert de situatie en moet de woonplaats opnieuw vastgesteld worden. De woonplaats wordt geregeld in titel 3 van Boek 1 van het Burgerlijk wetboek. Voor de toepassing van het woonplaatsbeginsel is een factsheet en stroomschema ontwikkeld.

Overgangsrecht 2015

In de Jeugdwet is overgangsrecht geregeld voor jeugdigen die op 1 januari 2015 in zorg zijn of in bezit zijn van een indicatie in de zin van de AWBZ of de Wet op de Jeugdzorg, dan wel een

verwijzing op grond van de Zorgverzekeringswet. Deze cliënten hebben recht op continuering van zorg tot uiterlijk 31 december 2015. De gemeente is daarvoor financieel verantwoordelijk. Het overgangsrecht is geregeld in hoofdstuk 10 van de Jeugdwet.

4. Inkoop en contractering jeugdhulpvoorzieningen

Om uitvoering te geven aan het overgangsrecht 2015 en de wettelijke jeugdhulpplicht moeten gemeenten jeugdhulp inkopen. Om gemeenten daarbij behulpzaam te zijn is een aantal ondersteuningsprogramma's rond inkoop en contractering beschikbaar.

Raamcontracten

Gemeenten zijn vanaf 2015 verantwoordelijk voor de inkoop van alle jeugdhulp. Voor een klein deel daarvan sluit de VNG raamcontracten namens gemeenten. De VNG is daartoe in de ledenvergadering van juni 2014 voor drie jaar gemandateerd. Het gaat om zorgfuncties waarvoor het om redenen van specialisme en schaalgrootte lastig is om op (boven)regionaal niveau te contracteren.

Per zorgfunctie heeft de VNG namens gemeenten raamovereenkomsten afgesloten met de aanbieders van landelijke specialistische zorg. Voorbeelden zijn gesloten jeugdzorg voor kinderen onder de 12, derdelijns jeugd-GGZ of opvang van slachtoffers van eengerelateerd geweld. Hiervoor is geen apart budget beschikbaar. De verantwoordelijkheid voor de inzet van deze vormen van Jeugdhulp ligt bij de gemeenten. Zij rekenen af naar gebruik.

VNG Opdrachtgeverschap voor o.a. het vertrouwenswerk

De VNG neemt als gevolg van besluiten van de Algemene Ledenvergaderingen in november 2013 en juni 2014 namens de gemeenten het opdrachtgeverschap op zich voor de functies vertrouwenswerk, kindertelefoon, nazorg bij adoptie en de St. Opvoeden. De bekostiging van deze functies gaat via een uitname uit het gemeentefonds voor een periode van twee jaar.

Modelovereenkomst voor bovenregionale jeugdhulp

Als gemeente maakt u afspraken met zorgaanbieders over bovenregionale jeugdhulp. Voor deze afspraken zijn modelovereenkomsten beschikbaar. Door ze te gebruiken worden administratieve lasten voorkomen en transitie risico's beperkt. De modelovereenkomsten dragen bij aan een betere aansluiting tussen vraag en aanbod van bovenregionaal georganiseerde jeugdhulp. Daarnaast waarborgen de modellen de continuïteit van ondersteuning. De modelovereenkomst schrijft geen tarief voor. De totstandkoming van een tarief (of financiële

afpraak) is zaak van gemeenten en aanbieders zelf. Wel zijn in de modelovereenkomst richtingen opgenomen over bijvoorbeeld vooruit facturatie of mogelijke tarieven die in samenspraak met de aanbieders en gemeenten tot stand zijn gekomen en daarom wellicht een goed vertrekpunt zijn bij gesprekken tussen gemeenten en jeugdhulpaanbieders.

Inkoop Jeugd-GGZ

Sinds april van dit jaar is een landelijke Ondersteuningsprogramma Inkoop Jeugd-GGZ beschikbaar voor gemeenten. Dit Ondersteuningsprogramma komt voort uit het samenwerkingsakkoord tussen verzekeraars en gemeenten dat begin 2014 gesloten is. Het doel van het Ondersteuningsprogramma is het aanbieden van kennis, instrumenten en ondersteuning, waarvan het voor gemeenten efficiënter is om gezamenlijk te ontwikkelen in de periode 2014–2017. In 2014 richt het Ondersteuningsprogramma zich op vier duidelijk afgebakende taakgebieden:

- Het organiseren van Jeugd GGZ-specifieke kennisdeling en opleiding.
- Het beschikbaar stellen van landelijke handreikingen, modellen en instrumenten voor contractering van Jeugd-GGZ door de regio's (en als instructie voor regio's en zorgverzekeraars).
- Het maken van landelijke afspraken met derden, waaronder de Nederlandse Zorgautoriteit.
- Het organiseren en ter beschikking stellen van flexibele ondersteuningscapaciteit ('Invliegteams') voor regio's die een adviesvraag hebben op het gebied van contractering van Jeugd-GGZ.

5. Toegang tot en toeleiding naar een jeugdhulpvoorziening

De Jeugdwet kent meerdere toegangen tot jeugdhulpvoorzieningen, te onderscheiden in de gemeentelijke toegang en toegang na verwijzing door een huisarts, jeugdarts of medisch specialist. Ook in het kader van de uitvoering van kinderschermingsmaatregelen kan jeugdhulp ingezet worden. In hoofdstuk 9 wordt hier verder op ingegaan.

Gemeenten zijn vrij in de manier waarop ze 'de toegang' naar de jeugdhulpvoorzieningen regelen. Er worden wel eisen gesteld aan de deskundigheid die daarvoor nodig is. De gemeente moet zorg dragen voor de beschikbaarheid van die relevante deskundigheid. In het Besluit Jeugdwet staat het als volgt omschreven:

“De gemeente kan daartoe multidisciplinaire wijkteams oprichten of het CJG de toegangsfuncties laten uitvoeren. Relevante deskundigheid moet aanwezig zijn om een goede toeleiding naar jeugdhulp te organiseren en te kunnen bepalen of en zo ja welke (individuele) voorziening de jeugdige of zijn ouders nodig hebben. Verder draagt de gemeente zorg voor beschikbaarheid van deskundigen die in staat zijn om de jeugdhulp op een laagdrempelige en herkenbare manier aan te bieden, alsmede deskundigen die ingezet kunnen worden voor crisishulp en over deskundigen die in staat zijn andere professionals te adviseren. De deskundigheid heeft betrekking op professionele en generieke vaardigheden, op het herkennen van problemen, beoordelen, eventueel meteen aanpakken en/of kunnen doorverwijzen. Het gaat dan om opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen, aanpak van bedreigende opvoedingssituaties, taal- en leerproblemen, lichamelijke of verstandelijke beperkingen en kindermishandeling en huiselijk geweld”

Recht op zorgvuldig toegangsproces

De toegang tot een jeugdhulpvoorziening is op te vatten als een proces waarin een aantal stappen worden genomen: vraagverheldering, deskundige beoordeling van de problematiek die ten grondslag ligt aan de hulpvraag, een deskundige beslissing over de toekenning van een passend hulpaanbod gericht op een bepaald te behalen doel. Dit natuurlijk in samenspraak met de jeugdige en/of zijn ouders. Omdat jeugdigen en hun ouders geen recht meer hebben op jeugdhulp, maar het college een voorziening treft indien nodig, hebben cliënten recht op een zorgvuldig proces rond toegang en toeleiding naar een jeugdhulpvoorziening.

Dat is ook de reden waarom de Jeugdwet de gemeente een verordeningsplicht heeft opgelegd in artikel 2.9 op de verlening van individuele voorzieningen. (Zie verder de artikelen 2 tot en met 9 in de implementatiehandleiding).

Familiegroepsplan

De Jeugdwet beoogt dat gezinnen zoveel mogelijk zelf en met steun van hun netwerk problemen voorkómen en aanpakken. De bedoeling is dat ouders en jeugdigen versterkt worden in hun eigen kracht en zoveel mogelijk zelf de regie houden wanneer zij kampen met problemen. Het familiegroepsplan is daarbij een belangrijk instrument. De Jeugdwet bepaalt dat bij hulp bij vroege signalering van problemen, bij verlening van jeugdhulp en bij de uitvoering van kindbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering gewerkt wordt op basis van een hulpverleningsplan. Dat kan het eigen plan van ouders zijn dat zij samen met hun sociale netwerk opstellen, het familiegroepsplan, of het kan een onderdeel zijn van dit plan.

Het familiegroepsplan wordt in de Jeugdwet gedefinieerd als een hulpverleningsplan of plan van aanpak opgesteld door ouders, samen met bloedverwanten, aanverwanten of anderen die tot de sociale omgeving van de jeugdige behoren. Van de gemeente wordt verwacht op grond van artikel 2.1, onder g, van de Jeugdwet dat het beleid gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen en het verlenen van hulp op basis van familiegroepsplannen. Dat jeugdigen en ouders niet gedwongen kunnen worden om een familiegroepsplan op te stellen spreekt voor zich. Uiteraard kan het college het – in bepaalde gevallen in het vrijwillige kader waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – wel aanraden en stimuleren. Bovendien, ook als er geen familiegroepsplan wordt opgesteld, zullen bepaalde zaken die ter sprake kunnen komen tijdens het opstellen van een familiegroepsplan óók ter sprake komen tijdens het onderzoek (een gesprek tussen deskundigen en de jeugdige of zijn ouders, zie artikel 6, eerste lid). Dan gaat het bijvoorbeeld om het vermogen van de jeugdige of zijn ouders om zelf of met ondersteuning van de naaste omgeving een oplossing voor de hulpvraag te vinden.

De gemeente heeft in dezen de taak om haar beleid zo vorm te geven dat het gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen. Het kan zijn dat het nodig is om enige vorm van ondersteuning te bieden bij het opstellen van een familiegroepsplan om hier effectief uitvoering aan te geven. Uiteraard kunnen de jeugdige of zijn ouders niet gedwongen worden om ondersteuning te accepteren, maar kan het college het – in bepaalde gevallen in het vrijwillige kader waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – ook hier wel aanraden en stimuleren. Welke vorm deze ondersteuning heeft, is aan de gemeente, bovendien kan deze van geval tot geval verschillen.

Als de jeugdige en zijn ouders wel een familiegroepsplan hebben opgesteld, dan wordt dit als eerste bij dat onderzoek betrokken. Uiteindelijk zal altijd het college moeten oordelen welke jeugdhulp zij nodig acht en in welke mate de jeugdige en zijn ouders, zo nodig met hulp uit de naaste omgeving, op eigen kracht bepaalde problemen (deels) kunnen oplossen. Een deugdelijk familiegroepsplan, al dan niet opgesteld met ondersteuning van de gemeente, kan deze stap in het proces vergemakkelijken. Het college dient een familiegroepsplan als eerste te betrekken bij het onderzoek; het kan een deugdelijk familiegroepsplan niet zomaar naast zich neerleggen.

Toegang tot hulp via AMHK

Het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling en Huiselijk Geweld (AMHK) heeft, afhankelijk van de afspraken met de gemeenten in de betreffende regio ook een toegangsfunctie naar jeugdhulpvoorzieningen. Een taak van het AMHK is – in geval er sprake is van een gezinssituatie waarin de ontwikkelingskansen van een kind worden bedreigd – om ouders/gezinnen te

motiveren hulp te accepteren en daartoe in samenspraak met ouders en jeugdige het contact met de aangewezen hulpverlening te leggen.

Verwijsfunctie jeugdarts, huisarts en medisch specialisten

Op grond van artikel 2.6 eerste lid onderdeel g is geregeld dat naast de hierboven vermelde gemeentelijke toegang tot jeugdhulp, ook een directe verwijzingsmogelijkheid door de jeugdarts, huisarts en medisch specialist naar de jeugdhulp blijft bestaan. Het college maakt op grond van artikel 2.7 vierde lid afspraken met de huisartsen, jeugdartsen en medische specialisten over de voorwaarden waaronder een verwijzing plaatsvindt en hoe het uitgangspunt van één gezin, één plan, één regisseur gewaarborgd is.

Met een dergelijke verwijzing kan de jeugdige rechtstreeks aankloppen bij zowel de vrij toegankelijke als individuele jeugdhulpvoorzieningen. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder zijn die na een verwijzing met jeugdige en/of ouders bepaalt wat er precies nodig (inhoud, vorm, duur en beoogd resultaat) is aan jeugdhulp. Zie verder artikel 2.6, eerste lid, onder g, van de Jeugdwet en artikel 3 van de modelverordening.

6. Gemeente en de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg

De gemeente blijft verantwoordelijk voor de uitvoering van de jeugdgezondheidszorg (JGZ) op grond van de wet Publieke Gezondheid. Het basistakenpakket JGZ wordt wel gemoderniseerd maar zal niet ingrijpend veranderen.¹ Een Besluit hiertoe zal binnenkort gepubliceerd worden. De volgende taken van de JGZ blijven behouden in het basistakenpakket: alle kinderen in beeld houden, monitoren en signaleren, screenen, vaccineren, inschatten zorgbehoefte en tijdig hulp inschakelen. Meer aandacht moet er komen voor het versterken van de eigen kracht van ouders en jongeren en voor normaliseren, samenwerken, toeleiden tot zorg en adviseren ten behoeve van collectieve maatregelen.

Het uitvoeren van specifieke programma's, interventies en maatregelen (nu 'maatwerkgedeelte' genoemd) zal geen onderdeel meer uitmaken van het basispakket JGZ. Deze programma's zijn onderdeel van de Jeugdwet en kunnen aangeboden worden in het kader van preventie dan wel jeugdhulp, afhankelijk van aard, inhoud en zwaarte.

Gelet op de verwijsbevoegdheid van de jeugdarts ligt het voor de hand om de jeugdarts en jeugdverpleegkundigen, die het basistakenpakket voor gemeenten uitvoeren, te betrekken bij de inrichting van de toeleiding naar jeugdhulpvoorzieningen.

¹ Kamerbrief standpunt advies Basistakenpakket JGZ, 25 juni 2013.

7. Persoonsgebonden budget (pgb)

De wetgever is van mening dat het pgb, naast zorg in natura (ZIN), een goed instrument is om tot individueel maatwerk te komen. Voordelen van het pgb zijn dat mensen met een beperking de regie over hun eigen leven behouden. Zij hebben de vrijheid om zelf te kiezen welke zorgverleners zij willen en op welke tijdstippen zij de zorg wensen te ontvangen. Daarnaast kan het pgb innovatie bevorderen in het beschikbare zorgaanbod, doordat aanbieders kunnen worden gefinancierd die niet door de gemeente zijn gecontracteerd.

De afgelopen jaren is echter gebleken dat het pgb ook een aantal aandachtspunten en nadelen met zich meebrengt. Zo is het aantal pgb's de laatste jaren sterk gestegen. Hiermee is de financiële houdbaarheid van het pgb onder druk komen te staan. Ook is het pgb in sommige gevallen gebruikt voor het financieren van informele zorg die voorheen door dezelfde persoon zonder financiële tegemoetkoming werd geboden. Ook bleek dat er in de praktijk niet altijd voldoende zicht was op de kwaliteit van de zorg die werd ingekocht met het pgb. Tot slot zijn er signalen die wijzen op oneigenlijk gebruik en fraude van het pgb.

De regering is al enkele jaren bezig om een solide pgb-regeling in de AWBZ te realiseren. Dit is gedaan door onder meer de invoering van het zorgplan en het afleggen van huisbezoeken. De wijzigingen in de Wmo 2015 en Jeugdwet zijn een volgende stap om de continuïteit van het pgb te garanderen. De regering wil de nadelen binnen de huidige situatie tegengaan door een lokale aanpak, waarbij gemeenten meer verantwoordelijkheid krijgen om het pgb-beleid af te stemmen op de lokale behoeften. Aanvullend hierop worden er criteria gesteld om in aanmerking te komen voor een pgb en tevens wordt het trekkingsrecht ingevoerd als een manier om oneigenlijk gebruik van het pgb tegen te gaan. Met deze maatregelen beoogt de wetgever de voordelen van het pgb te behouden en te stimuleren, waardoor de vrijheid van de cliënt om te kiezen voor een pgb behouden blijft.

Onderwerpen in de verordening

In de Jeugdwet en in de Wmo 2015 worden aan cliënten drie voorwaarden gesteld om in aanmerking te komen voor een pgb. Deze voorwaarden zijn:

- De cliënt, of diens wettelijk vertegenwoordiger, beschikt naar het oordeel van het college over de bekwaamheid om zijn belangen te waarden en om de taken die verbonden zijn aan het pgb uit te voeren

- De cliënt, of diens wettelijk vertegenwoordiger, motiveert waarom de maatwerkvoorziening in natura niet passend is waardoor deze de benodigde ondersteuning in de vorm van een pgb wil verkrijgen.
- De kwaliteit van de dienstverlening is gewaarborgd, naar het oordeel van het college.

De voorwaarden zijn in de wet vastgelegd, het is echter aan de gemeenten om de criteria te bepalen die leiden tot een toetsing van de eerste en de derde voorwaarde.

De gemeente is ook verplicht in de verordening(en) de volgende punten op te nemen:

- Op welke wijze de hoogte van het pgb wordt vastgesteld (artikel 2.9, onder c, van de Jeugdwet).
- Welke regels er worden gehanteerd voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een pgb, misbruik of oneigenlijk gebruik (artikel 2.9, onder d, van de Jeugdwet),

Het tegengaan van oneigenlijk gebruik van het pgb en fraude is een van de redenen geweest voor de wetgever voor het invoeren van het trekkingsrecht. Aanvullend op het trekkingsrecht dienen gemeenten op basis van de wet zelf aanvullende regels op te stellen voor het tegengaan van oneigenlijk gebruik en fraude. Gemeenten hebben beleidsvrijheid om deze regels zelf vorm te geven.

Tot slot kunnen gemeenten bepalen onder welke voorwaarden het pgb kan worden gebruikt voor het financieren van zorg uit het eigen sociale netwerk. Gemeenten kunnen ervoor kiezen dit in de verordening op te nemen, maar dit is op basis van de wet geen verplichting (zie verder de implementatiehandleiding, specifiek bij artikel 11).

Voor uitgebreide informatie: [Handreiking PGB in Wmo en Jeugdwet](#).

8. Advies en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling (AMHK)

Gemeenten worden verantwoordelijk voor de meeste kwetsbare groep, volwassenen en kinderen, die in een onveilige situatie verkeren omdat sprake is van huiselijk geweld en/of kindermishandeling.

Daartoe moeten gemeenten op regionale schaal een Advies en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling inrichten. Dit meldpunt vervangt de huidige Steunpunten Huiselijk Geweld (SHG's) die nu zijn ondergebracht bij de centrumgemeenten vrouwenopvang en de huidige Advies en Meldpunten Kindermishandeling (AMK) die nu zijn ondergebracht bij de provincies. De VNG helpt gemeenten hierbij met het ondersteuningsprogramma AMHK.

Het programma heeft samen met cliënten, gemeenten en veldpartijen een naam gezocht ter vervanging van de afkorting AMHK. Er is gekozen voor Veilig Thuis, welke naam inmiddels grote bekendheid geniet. In deze brief hanteren we om die reden ook Veilig Thuis.

Veilig Thuis krijgt de volgende wettelijke taken:

- Fungeren als herkenbaar en toegankelijk meldpunt voor gevallen of vermoedens van huiselijk geweld en kindermishandeling
- Geven van advies en informatie aan melders en burgers
- Na melding onderzoek doen om te bepalen of er sprake is van kindermishandeling of (een van de vormen van) huiselijk geweld
- Het - indien noodzakelijk - inschakelen van passende hulpverlening
- Het zo nodig in kennis stellen van de politie of Raad voor de Kinderbescherming
- Indien een verzoek tot onderzoek bij de Raad voor de Kinderbescherming wordt ingediend, wordt het college van B&W daarvan in kennis gesteld
- Terugrapportage aan de melder.

Oprichting aan gemeenten is:

- De Veilig Thuis organisatie inbedden in de lokale sociale infrastructuur;
- Zorgdragen dat de Veilig Thuis organisatie afspraken maakt met de organisaties die verantwoordelijk zijn voor de toegang tot ondersteuning (bijvoorbeeld Sociale Wijkteams), en met politie en OM, en de Raad voor de Kinderbescherming;
- Keuze voor een adequaat ICT-systeem;
- Keuze voor een adequaat handelingsprotocol (VNG model handelingsprotocol);
- Zorgdragen dat Veilig Thuis is aangesloten op het systeem voor beveiligd berichtenverkeer (CORV), waarover u meer leest verderop in deze brief.

Informatie over het VNG-ondersteuningsprogramma en alle producten is [hier](#) te vinden.

Zorgmeldingen politie

Maar liefst 80 % van de zorgmeldingen komt van de politie. Deze zorgmeldingen Jeugd komen nu binnen bij de Bureaus Jeugdzorg, die met ingang van het komend jaar niet meer bestaan. Gemeenten moeten daarom afspraken maken met de politie over een nieuwe adressant. Het overgrote deel van de gemeenten heeft inmiddels de afspraak met de politie dat Veilig Thuis vanaf 2015 de zorgmeldingen Jeugd, evenals de andere meldingen van de politie ontvangt. De professional die de zorgmeldingen in ontvangst neemt moet beschikken over bepaalde

deskundigheid. Meer daarover leest u in de [Factsheet Zorgmeldingen Jeugd](#).

Mocht uw gemeente nog geen keuze gemaakt hebben voor adressering van de zorgmeldingen dan is het dringend advies om dit zo snel als mogelijk alsnog te doen.

9. Uitvoeringsplicht jeugdbescherming en jeugdreclassering

Gemeenten zijn per 1 januari 2015 ook verantwoordelijk voor de uitvoering van de kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering. In dit hoofdstuk leggen we uit wat kinderbescherming precies inhoudt en welke taken en verantwoordelijkheden de uitvoering daarvan met zich meebrengt voor de gemeente.

Kinderen, ouderlijk gezag, bescherming

Ouders (gezagdragers) hebben het recht en de plicht hun kinderen naar eigen inzicht op te voeden en op te laten groeien en dragen de kosten van de opvoeding. In de verzorging en opvoeding passen ouders geen geestelijk of lichamelijk geweld of enige andere vernederende behandeling toe (artikel 1:247 van het BW).

Kinderen kunnen rekenen op bescherming van de overheid als hun ouders hun opvoedtaken ernstig verwaarlozen. Dat is als volgt geregeld in het Burgerlijk Wetboek (artikel 1:254, eerste lid, van het BW):

“Indien een minderjarige zodanig opgroeit dat zijn zedelijke of geestelijke belangen of zijn gezondheid ernstig worden bedreigd, en andere middelen ter afwendig van deze bedreiging hebben gefaald, of naar is te voorzien, zullen falen, kan de kinderrechtster hem onder toezicht stellen van een gecertificeerde instelling.”

Het doel van een ondertoezichtstelling (OTS) is het opheffen van de bedreiging voor de veiligheid en ontwikkeling van het kind. Het opleggen van een OTS betekent dat wordt ingegrepen in de persoonlijke levenssfeer van de jeugdige en zijn ouders en in het recht op een ongestoord gezinsleven en beperkt het ouderlijk gezag. Om die redenen dient het met wettelijke waarborgen te zijn omkleed.

Wijziging kinderbeschermingswetgeving

In maart 2014 ging de Eerste Kamer bij hamerslag akkoord met een wijziging van de kinderbeschermingswetgeving (Staatsblad 2014, nr. 130) die per 2015 in werking treedt.

De wet beoogt een verbetering van de rechtspositie van cliënten en pleegouders. De kinderrechter vermeldt in de beschikking de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van de minderjarige, alsmede de daarop afgestemde duur waarvoor de ondertoezichtstelling zal gelden. Er komt een geschillenregeling voor ouders en voor gezinsvoogden. (Medische) Professionals mogen gezinsvoogden informatie verstrekken over hun cliënten. Verder kan de gezinsvoogd de kinderrechter verzoeken om bij uithuisplaatsing ook enkele specifieke ouderlijke bevoegdheden te mogen uitoefenen aangaande beslissingen over schoolkeuze, medische behandeling en het aanvragen van een verblijfsvergunning. Nieuw is ook dat de gezinsvoogd op verzoek een regeling kan treffen over de verdeling van zorg- en opvoedingstaken van de ouders.

Werkwijze

De Raad voor de Kinderbescherming is een onafhankelijke organisatie die bevoegd is tot het doen van onderzoek naar de noodzaak tot het treffen van een kinderschermingsmaatregel en besluit een zaak al dan niet aan de kinderrechter voor te leggen.

Op grond van de Jeugdwet is het college bevoegd tot het doen van verzoek tot onderzoek (VTO) aan de Raad voor de Kinderbescherming, het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling en Huiselijk geweld (AMHK), de gecertificeerde instelling en een door het college aangewezen jeugdhulpaanbieder.

Opdracht aan de gemeente

1. Het maken van geprotocolleerde samenwerkingsafspraken met de raad voor de kinderscherming (toeleiding naar de raad, samenwerking tijdens het raadsonderzoek, afronding raadsonderzoek, beëindiging van de kinderschermingsmaatregel en verderstreckende maatregelen bij langdurige uithuisplaatsing)
2. Het (eventueel) aanwijzen van een jeugdhulpaanbieder om te mogen melden bij de Raad voor de Kinderbescherming
3. Afspraken maken over het berichtenverkeer rond een melding bij de raad (artikel 3.1 Jeugdwet)
4. Inregelen van de bevoegdheid van de burgemeester om een zaak alsnog voor te leggen aan de kinderrechter, als de raad voor de kinderscherming besluit daarvan af te zien.

Jeugdreclassering, taakstraffen en schoolverzuim

Het jeugdstrafrecht blijft zoals het is en gaat niet over naar gemeenten. Gemeenten zijn wel verantwoordelijk voor de inzet van jeugdreclassering. Dat kan in verschillende fasen van het strafproces en op last van de raad. Daar maken gemeenten en de Raad voor de

Kinderbescherming ook afspraken over:

5. Het gebruik maken van de verwijfsindex risicojeugd (VIR)
6. Deelname en informatie uitwisseling in het lokale Veiligheidshuis, met inachtneming van de bestaande afspraken in het Landelijk kader Veiligheidshuizen
7. Dat de raad in elk strafonderzoek de gemeente benadert als informant
8. De raad de gemeente informeert over de inzet van jeugdreclassering in opdracht van de raad
9. Dat raad en gemeenten overleg voeren over de uitvoering van taakstraffen in de gemeente
10. De raad informeert de gemeente over de uitstroom van jongeren uit jeugddetentie en draagt zorg voor een overdracht van de procesregie aan gemeenten
11. Gemeenten en raad maken afspraken over de inzet van volwassenreclassering in het kader van het adolescentenstrafrecht.

Jeugdreclassering wordt ook ingezet in het kader van schoolverzuimzaken. Gemeenten moeten zich realiseren dat zij verantwoordelijk worden voor de kosten van de reclasseringsinzet. We raden gemeenten daarom aan om de inzet van het strafrechtelijk kader bij schoolverzuim zoveel mogelijk te beperken (strafrecht als ultimum remedium) en met de Raad voor de Kinderbescherming afspraken over het beleid rond schoolverzuim te maken. De voorkeur moet uitgaan naar terugdringen schoolverzuim in vrijwillig kader. De Raad voor de Kinderbescherming is beschikbaar voor consultatie op casusniveau om met leerplichtambtenaren de wenselijkheid van het doorgeleiding naar strafrechtelijk kader te bespreken.

Ter ondersteuning is beschikbaar een Handreiking Samenwerking gemeenten en Raad voor de Kinderbescherming, evenals een Model Samenwerkingsprotocol.

Adolescentenstrafrecht

Op 1 april 2014 is het adolescentenstrafrecht in werking getreden. Hierdoor wordt de grens tussen het jeugdstrafrecht en volwassenenstrafrecht flexibeler. Bij jongeren van 16 en 17 jaar kan de rechter volwassenenstrafrecht toepassen. Bij jongvolwassenen van 18 tot 23 jaar kan de rechter beslissen om het jeugdstrafrecht toe te passen. Dat kan nu ook al tot 21 jaar. Het betreft dus een verruiming van de leeftijdsgrens tot 23 jaar. Mocht de rechter besluiten tot toepassing van het jeugdstrafrecht voor een jongvolwassene, dan is de gemeente verantwoordelijk voor de jeugdreclassering. Wordt op een minderjarige van 16 of 17 jaar het volwassenenstrafrecht toegepast, dan geldt de volwassenenreclassering als toezicht en begeleiding wordt opgelegd en heeft de gemeente geen verplichtingen.

Zowel de jeugdreclassering als de volwassenenreclassering gaan daardoor werken met de groep 16- tot 23-jarigen. Hiervoor is een methode ontwikkeld. Daarnaast krijgen

reclasseringsmedewerkers deskundigheidsbevordering aangeboden. De medewerkers leren vooral te werken met adolescenten met een licht verstandelijke beperking.

Voor meer informatie: [Factsheet Adolescentenstrafrecht](#).

10. Gecertificeerde instellingen

De Bureaus Jeugdzorg verdwijnen in hun huidige vormen zich om tot een gecertificeerde instelling, die de kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering gaat uitvoeren. De rijksoverheid is verantwoordelijk voor het afgeven van een certificaat.

Gemeenten zijn verplicht een of meerdere gecertificeerde instellingen te contracteren voor de uitvoering van de jeugdbescherming en jeugdreclassering en afspraken te maken over de werkwijze op casusniveau. Een gecertificeerde instelling kan namelijk beslissen of er aanvullend jeugdhulp nodig is bij de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel en dient daarover overleg te voeren met de gemeente (artikel 3.5 Jeugdwet).

- Gemeenten contracteren op regionale schaal een of meerdere gecertificeerde instellingen
- Gemeenten en gecertificeerde instelling maken geprotocolleerde samenwerkingsafspraken

Ter ondersteuning zijn beschikbaar een [Factsheet Certificering, normenkader certificering en Handreiking Samenwerking gemeenten en gecertificeerde instellingen](#).

11. Berichtenverkeer: Collectieve Opdracht Routevoorziening (CORV)

Naast het op orde hebben van de organisatorische aspecten in de gemeente (bevoegdheden, middelen) en het proces (procedures, werkmethoden, casusoverleg) is een goede informatievoorziening essentieel. Onderdeel hiervan is ook de aansluiting op het beveiligde routeersysteem de Collectieve Opdracht Routevoorziening (CORV). Gemeenten zijn wettelijk verplicht voor 1 januari 2015 de berichtenuitwisseling te regelen via de CORV om de uitvoeringsketen tussen de betrokken gemeentelijke partijen en justitie partijen sluitend te maken. Vragen waarover bijvoorbeeld nagedacht moet worden binnen uw gemeente zijn: welke functionaris gaat de berichten verzenden en/of ontvangen, naar wie worden ontvangen berichten doorgestuurd binnen uw gemeente, welke ICT oplossing gaat het proces ondersteunen, etc.

In de Impactanalyse CORV is geconcludeerd dat het aansluiten van 403 gemeenten op CORV haalbaar is, mits gemeenten de complexiteit van het aansluittraject minimaliseren en geen grote organisatorische en technische veranderingen doorvoeren in het resterende tijdsbestek. Als uw gemeente nog geen keuzes heeft gemaakt op dit gebied adviseren wij om te kiezen uit een van de 'fall back' scenario's. Dit betreft het:

- Mandateren van taken: inzichtelijk is welke gemeenten en gecertificeerde/gemandateerde instellingen zijn aangesloten. Gemeenten die niet tijdig aansluiten kunnen door het mandateren van taken naar één of meerdere van deze aangesloten instellingen alsnog aansluiten. Het mandateren kan plaatsvinden aan een reeds aangesloten gemeente, samenwerkingsverband of gecertificeerde/gemandateerde instelling.
- Aansluiten via een portal oplossing: op basis van de marktscan is helder wat voor oplossingen ICT leveranciers gaan bieden en wanneer zij deze klaar hebben. De technische aansluiting via een beschikbare 'SaaS oplossing' van een ICT leverancier in de vorm van een portal biedt de mogelijkheid om snel te kunnen aansluiten zonder grote technische veranderingen.

Voor de aansluiting op CORV is een online routeplanner ontwikkeld. Deze routeplanner begeleidt gemeenten bij het aansluiten op CORV. Uw transitie manager heeft hiervoor de inloggegevens ontvangen. De routeplanner neemt u als gemeente stap voor stap mee door de verschillende voorbereidende activiteiten, beleidskeuzes en inrichtingsvraagstukken die bij de aansluiting op CORV een rol spelen.

12. Privacy en gegevensuitwisseling

Het is van groot belang dat de verbindingen binnen het functioneel model van de gemeente goed op elkaar aansluiten. Vanuit de jeugdgezondheidszorg, het onderwijs en eventueel een sociaal wijkteam kan men snel schakelen met de toegang voor jeugd en van daaruit kan vervolgens snel worden ingeschat of expertise vanuit de Raad, de gecertificeerde instelling, het AMHK of jeugdhulpaanbieder nodig is. Naast duidelijke afspraken en onderling vertrouwen zijn afspraken over gegevensuitwisseling en privacy hierbij van groot belang: wie krijgt wat wanneer te zien en moet wanneer, wat aanleveren? Burgers moeten erop kunnen vertrouwen dat er zorgvuldig wordt omgegaan met hun persoonsgegevens, zowel in het contact met gemeenten, als met jeugdhulpaanbieders en andere betrokken instanties. Ook als instanties onderling persoonsgegevens uitwisselen. Gemeenten dienen hiervoor een werkwijze op te stellen. Een meer structurele aanpak van het privacybeleid geeft gemeenten grip op de verantwoordelijkheid om zorgvuldig om te gaan met persoonsgegevens en privacy risico's te minimaliseren.

Dat is ook wat de burger verwacht.

Opdracht aan gemeenten

Formuleer een privacybeleid en implementeer dit in de werkprocessen, governance en training en opleiding van betrokken professionals en medewerkers.

Kernvragen zijn:

- Met welk doel worden gegevens gedeeld?
- Welke wettelijke kaders zijn daarbij leidend?
- Hoe richt ik zorgvuldige werkprocessen in?
- Op welke manier informeer ik burgers hierover?

Zie verder de [Factsheet Privacy in de Jeugdwet, hoe zit dat?](#)

13. Inspraak, medezeggenschap en klachtregeling

Het klachtrecht en de medezeggenschap van belanghebbenden tegenover de aanbieder is geregeld in de wet (paragraaf 4.2 Rechtspositie jeugdigen en ouders, artikel 4.2.1 ev. en artikel 4.2.4 e.v.).

Het klachtrecht en inspraak en medezeggenschap bij de gemeente is niet expliciet in deze wet geregeld. Voor klachtrecht en inspraak bestaan al algemene regelingen, voor klachtrecht geldt hoofdstuk 9 van de Awb en voor inspraak geldt artikel 150 van de Gemeentewet.

In de modelverordening zijn in het kader van de rechtszekerheid en ter stroomlijning met de verwante Modelverordening maatschappelijke ondersteuning 2015 dan ook bepalingen opgenomen over klachtrecht, inspraak en medezeggenschap. Deze bepalingen zijn in het belang van standaardisering van de verwante beleidsterreinen ook zoveel mogelijk gelijk aan de Modelverordening maatschappelijke ondersteuning 2015.

14. Overgangsrecht

Hoofdstuk 10 van de wet bevat bepalingen betreffende het overgangsrecht. In de memorie van toelichting, in het artikelsgewijze deel, onder artikel 10.1 tot en met 10.4, staat daarover onder meer dat het uitgangspunt bij de decentralisatie van alle jeugdhulp is dat gemeenten vanaf de inwerkingtreding van deze wet verantwoordelijk zijn voor alle jeugdigen en ouders die een beroep doen op jeugdhulp. Wel is ervoor gekozen om een overgangsjaar in te bouwen met betrekking tot die jeugdigen en hun ouders die op het moment van inwerkingtreding reeds een verwijzing in de

zin van de Zvw of een indicatiebesluit in de zin van de AWBZ of de Wjz hebben. Deze verwijzingen en indicatiebesluiten blijven nog een jaar na inwerkingtreding van de onderhavige wet gelden, met dien verstande dat de gemeente vanaf het moment van inwerkingtreding de financieel verantwoordelijke partij wordt.

Hoogachtend,

Vereniging van Nederlandse Gemeenten

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized loop and a smaller loop above it, with a short horizontal line extending to the right.

J. Kriens
Voorzitter directieraad

Deze ledenbrief staat ook op www.vng.nl onder brieven.

Bijlage 1 – Veelgestelde vragen Modelverordening jeugdhulp en Jeugdwet

1. Beschikking versus verwijzing (artikel 3 modelverordening)

V: Is een verwijzing van huisarts ook een beschikking?

A: Een verwijzing is nooit een beschikking. Een verwijzing is een professioneel oordeel dat er iets nodig is en vormt daarmee een toegang tot een - door de gemeente gecontracteerde - aanbieder van jeugdhulp, die uiteindelijk bepaalt wat er dan precies nodig is, voor hoelang en tegen welke kosten. Gemeente en aanbieder maken afspraken over de voorwaarden rond het toekennen van individuele voorzieningen.

2. Beschikking versus verwijzing en beroepsgeheim (artikel 3 modelverordening)

V: Wordt een verwijzing van een huisarts naar individuele voorziening door het college vastgelegd in een beschikking? In artikel 3 staat dat na verwijzing door de huisarts het college de te verlenen individuele voorziening vastlegt in een beschikking. De huisartsen in onze gemeente vragen zich af of wij dit op basis van de Jeugdwet kunnen vragen en hoe zich dit verhoudt tot het beroepsgeheim.

A: Iemand kan via de gemeentelijke toegang bij een aanbieder terecht komen of via een huisarts, medisch specialist of jeugdarts. Als de route via een arts wordt bewandeld, dan bekijkt de jeugdhulpaanbieder op basis van de verwijzing van die arts welke voorziening in dat geval gepast is. Die voorziening wordt vastgelegd in een beschikking van het college. Afhankelijk van wat er in de verordening is bepaald gebeurt dat standaard of alleen op verzoek. Het college neemt in beginsel het oordeel van de aanbieder over, dus issues met betrekking tot het beroepsgeheim (althans tussen huisarts en gemeente) spelen niet.

3. Beschikking bij toegang via arts (artikelen 2, 3 en 9 modelverordening)

V: Moet de gemeente altijd een beschikking afgeven bij toegang via de huisarts, medisch specialist of huisarts?

A: Nee, dit hoeft niet. In ieder geval niet bij de in artikel 2 aangewezen vrij toegankelijke ('overige') voorzieningen. En ten aanzien van niet vrij toegankelijke ('individuele') voorzieningen hangt het af van de keuze die de gemeente in artikel 3 van de modelverordening maakt voor beslissingen bij de route via de arts. Wettelijk heeft iedere burger recht op een beschikking bij elk besluit over niet vrij-toegankelijke zorg. Bij de toekenning van een individuele jeugdhulpvoorziening voorziet artikel 3, tweede lid, van de modelverordening jeugdhulp echter in twee varianten voor de uitvoering hiervan:

1. Standaard een beschikking afgeven, of
2. Alleen als de cliënt erom vraagt en/of als het noodzakelijk is voor het juridische proces.

Als jeugdhulpaanbieder en cliënt het eens zijn over het hulpaanbod op de hulpvraag en cliënt dus niet van plan is bezwaar te maken, heeft een beschikking uit oogpunt van rechtsbescherming weinig toegevoegde waarde. Als de gemeente de beschikking ook gebruikt als betalingsgrond voor de jeugdhulpaanbieder en/of voor zijn eigen administratie, dan kunnen dat redenen zijn voor het wel afgeven van een beschikking.

Vanwege de rechtsbescherming van de cliënt, dient de gemeente altijd een beschikking af te geven:

- Indien cliënt en hulpverlener het niet eens zijn over het aanbod (ingang voor bezwaar en beroep);
- Bij het overeenkomen van een pgb (o.a. van belang voor uitbetaling en handhaving); en
- Indien de cliënt hierom vraagt.

Daarnaast adviseren wij ook om een beschikking af te geven:

- Bij duurdere ambulante jeugdhulp, en
- Bij jeugdhulp met verblijf buiten het gezin.

In de reeds gepubliceerde verordeningen van [Rotterdam](#) en [Amsterdam](#) kunt u zien hoe deze gemeenten zijn omgegaan met de beschikkingen. Veel gemeenten hebben al een concept-verordening jeugdhulp gemaakt. U kunt ze [hier](#) bekijken.

4. Beschikking bij toegang via gemeente (artikelen 4, 8 en 9 modelverordening)

V: Waarom adviseert de VNG in de modelverordening jeugdhulp om bij de toegang van individuele voorzieningen via de gemeente altijd een beschikking af te geven?

A: Variant A van artikel 4 (en volgende) is onze voorkeursvariant gelet op de rechtsbescherming die uitgaat van het geven van beschikkingen, het systeem van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van aanvraag (artikel 8) en beschikking (artikel 9), en de overeenkomstige regeling in de Wmo 2015 en de modelverordening maatschappelijke ondersteuning 2015. De Awb bepaalt dat ongeacht hoe schriftelijke beslissingen van het gemeentebestuur worden vormgegeven of genoemd, deze beslissingen beschikkingen in de zin van de wet zijn (artikel 1:3, tweede lid, in combinatie met het eerste lid, van de Awb). Een aanvraag is volgens de Awb een verzoek om een besluit (beschikking) te nemen (artikel 1:3, derde lid, Awb). Indien een gemeente overeenkomstig de route via de arts (zie voorgaande vraag en antwoord) bijvoorbeeld alleen op verzoek van de jeugdige of zijn ouders een beschikking wil afgeven ten aanzien van niet vrij toegankelijke ('individuele') voorzieningen, dan kan dit worden vormgegeven door voor artikel 4 keuzevariant B te gebruiken dan wel bij keuzevariant A te kiezen voor aanpassing van artikel 8 overeenkomstig artikel 3, tweede lid, variant A. Hiermee wordt het recht van iedere burger op een beschikking bij

elk besluit over niet vrij-toegankelijke zorg - minimaal - geborgd.

Net als bij voorgaande vraag met betrekking tot de route via de arts, zijn wij ook hier van oordeel dat vanwege de rechtsbescherming van de cliënt, de gemeente altijd een beschikking dient af te geven:

- Indien cliënt en hulpverlener het niet eens zijn over het aanbod (ingang voor bezwaar en beroep);
- Bij het overeenkomen van een pgb (o.a. van belang voor uitbetaling en handhaving); en
- Indien de cliënt hierom vraagt.

Daarnaast adviseren wij ook om een beschikking af te geven:

- Bij duurdere ambulante jeugdhulp, en
- Bij jeugdhulp met verblijf buiten het gezin.

5. Beschikkingen / Bezwaar en beroep

V: Hoe zit het met bezwaar en beroep tegen besluiten op grond van de Jeugdwet?

A: Bezwaar en beroep zijn geregeld in de Algemene wet bestuursrecht (Awb), daarom heeft de Jeugdwet daarvoor geen eigen bepalingen. Als een aanvrager het niet eens is met een beschikking op grond van de Jeugdwet, dan moet hij eerst bezwaar maken bij het college; dat is immers het bestuursorgaan dat die beschikking heeft gegeven (artikel 7:1 Awb). Als de bezwaarde niet tevreden is met de beslissing op bezwaar, kan hij in beroep bij de rechter.

In de Jeugdwet zal een aantal besluiten uitgezonderd zijn van beroep, net zoals nu het geval is in de Wet op de jeugdzorg. Het gaat om besluiten tot ondertoezichtstelling en jeugdreclassering.

Ook zijn verschillende besluiten in beroep van de kinderrechter uitgezonderd van hoger beroep.

Daarbij gaat het om de beschikking tot vervanging van de gecertificeerde instelling, de beschikking tot voorlopige ondertoezichtstelling en dergelijke besluiten op grond van het Burgerlijk Wetboek. Zie verder de brochure met een uitgebreid [Overzicht van bezwaar en beroep in het kader van de Jeugdwet](#). Dit is een informatieve brochure van K2 Brabants Kenniscentrum Jeugd, Jos Janssen, mei 2014.

6. Beleidsregels versus nadere regels

V: Wanneer zaken uit de raadsverordening nader geregeld moeten worden door het college, mag dat dan in beleidsregels of is een aparte 'nadere regeling' nodig die een andere juridische status heeft dan beleidsregels?

A: Nadere regels zijn algemeen verbindende voorschriften ter uitwerking van onderdelen van – in dit geval – de verordening. Zaken die in de verordening op hoofdlijnen zijn benoemd, kunnen worden uitgewerkt in het collegebesluit jeugdhulp. Zie ook het antwoord op de vraag hierboven

over delegatie van regelgevende bevoegdheid.

Beleidsregels geven aan hoe een bestuursorgaan met een bepaalde bevoegdheid om gaat.

Daarin zou bijvoorbeeld kunnen worden neergelegd hoe het college omgaat met de bevoegdheid een pgb te weigeren op grond van artikel 8.1.1, vijfde lid, van de Jeugdwet.

7. Delegatie van regelgevende bevoegdheid aan het college

V: Op grond van de Jeugdwet moet of kan de raad diverse zaken bij verordening regelen. Is het mogelijk om in die verordening te bepalen dat het college bepaalde zaken uitwerkt in nadere regels? Met andere woorden: kan de raad dit aan het college delegeren?

A: In principe is dit mogelijk, ook als in de Jeugdwet is bepaald dat een bepaald onderwerp "in de verordening" of "bij verordening" moet of kan worden uitgewerkt. De nadere regels die het college stelt zijn immers net als de verordening van de raad algemeen verbindende voorschriften, en dus een verordening (al wordt in de praktijk de naam verordening meestal gereserveerd voor algemeen verbindende regelingen van de raad). De mogelijkheid om op grond van artikel 156 van de Gemeentewet verordende bevoegdheden te delegeren aan het college is ruim, doch niet onbeperkt. Nu de Jeugdwet geen expliciete aanknopingspunten bevat voor de beoordeling of delegatie is toegestaan, geldt de maatstaf van artikel 156. Dat wil zeggen, het mag, tenzij dit in strijd zou zijn met de aard van de bevoegdheid. Bij de beoordeling hiervan kan ook het stelsel van de Jeugdwet een rol spelen. Tijdens de parlementaire behandeling van het wetsvoorstel Wmo 2015 heeft de regering te kennen gegeven eraan te hechten dat gemeenteraden bij het opstellen van de verordeningen de kaderstellende rol ten volle benutten en de inwoners bij de totstandkoming van het lokale beleidskader actief betrekken, dat ook de verantwoording over het gevoerde beleid de aandacht vraagt van de gemeenteraden en dat met het delegeren van bevoegdheden aan het college dan ook naar het oordeel van de regering terughoudend omgegaan dient te worden. De voorgestelde varianten zijn na overleg met de ministeries van BZK en VWS tot stand gekomen. Natuurlijk kunnen wij geen 100% zekerheid bieden; het is uiteindelijk aan de rechter om een eindoordeel uit te spreken.

8. Delegatie en mandaat m.b.t. de uitvoering van de wet (artikel 2.11 Jeugdwet)

V: Wat is er onder de Jeugdwet mogelijk wat delegatie en mandaat betreft?

A: Artikel 2.11, eerste lid, van de Jeugdwet betreft een delegatieverbod voor het vaststellen van rechten en plichten, dat betekent dat het college de bevoegdheid tot het onder eigen verantwoordelijkheid nemen van besluiten over het al dan niet toekennen van een individuele voorziening niet kan overdragen aan derden. Er is geen mandaatverbod. Dus het college mag derden wel opdragen in naam van het college besluiten te nemen over het al dan niet toekennen

van een individuele voorziening. Zou dat anders zijn, dan zou het college daadwerkelijk alle beschikkingen zelf af moeten gaan geven ('derden' zijn immers ieder andere dan het college zelf).

9. Diagnose

V: Gaan gemeenten zelf bepalen welke diagnoses wel of niet mogen?

A: De professionals bij de toegang (bijvoorbeeld in wijkteams, aan wie in besluit Jeugdwet deskundigheidseisen worden gesteld, onderzoeken samen met de hulpvrager(s) het probleem en bepalen in overleg welke voorziening passend is. Het kan zijn dat nadere diagnostiek nodig is. Ook daarin moet dan worden voorzien. Het kan niet zo zijn dat bepaalde 'diagnoses' niet mogen. Het besluit om niet vrij toegankelijk jeugdhulp in te zetten kan worden gemandateerd naar aanbieders. (Bron: Voordejeugd)

10. Eén verordening sociaal domein mogelijk?

V: Is het mogelijk is om één integrale verordening voor de decentralisaties op te stellen?

A: Ja, het maken van één verordening voor de drie decentralisaties is mogelijk. De betreffende wetten Wmo 2015, Jeugdwet en Participatiewet regelen enkel dat er bepaalde zaken bij verordening geregeld moeten of kunnen worden, niet hoe gemeenten dit verder vormgeven. Bij het Ondersteuningsteam decentralisaties (OTD) is bekend dat de gemeente Alphen aan den Rijn één (concept)verordening Sociaal Domein heeft vastgesteld. Of er ook andere gemeenten zijn die één '3D-verordening' maken, is ons niet bekend. (Overige gemeenten die daaraan werken kunnen contact opnemen met het OTD: otd@vng.nl tel. 070-373 83 98).

De VNG wilde in eerste instantie één modelverordening Jeugdwet/Wmo 2015 opstellen. Dat bleek niet haalbaar vanwege de verschillen tussen de wetten en de verschillende snelheden van de parlementaire behandeling daarvan. Waar mogelijk hebben we identieke uitwerkingen/bepalingen in beide modelverordeningen opgenomen.

11. Gecertificeerde instelling (artikel 3.5 Jeugdwet) en inzetten van jeugdhulp

V: In de Jeugdwet staat dat de gecertificeerde instelling 'bepaalt' welke jeugdzorg nodig is. Heeft dat dezelfde status als een beschikking, of moet aan de hand van dat 'bepaalde' nog een beschikking worden afgegeven?

A: Nee, als de gecertificeerde aanbieder na overleg met het college bepaalt dat er zorg nodig is, hoeft er geen beschikking afgegeven te worden.

12. Gesprek (artikel 6 modelverordening)

V: In artikel 2.9, onder b, van de Jeugdwet is de verplichting opgenomen dat 'de gemeenteraad

per verordening in ieder geval regels opstelt over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen'. U herhaalt deze verplichting in de Toelichting op de Modelverordening jeugdhulp onder het kopje 'Algemeen', tweede alinea, derde bolletje. Kunt u ons aangeven:

1. wat wij ons precies bij genoemde verplichting moeten voorstellen?
2. op welke wijze hieraan in de modelverordening Jeugdhulp uitvoering wordt gegeven?

A: 1. Het gaat hierbij om het 1 gezin 1 plan principe, de afstemming met scholen rond Passend Onderwijs en om te voorkomen dat er meerdere hulpverleners langs elkaar werken in een gezin.
2. De afstemming met andere domeinen is in de modelverordening terug te vinden in artikel 6, eerste lid, onder g.

13. Hardheidsclausule?

V: Waarom is in de modelverordening jeugdhulp geen hardheidsclausule opgenomen? Is daar een bepaalde reden voor?

A: Ja, daar is een reden voor. Er is geen hardheidsclausule, omdat jeugdigen en ouders onder de Jeugdwet geen wettelijk recht op jeugdzorg en geen individuele aanspraken hebben op jeugdzorg. Wel is er een voorzieningenplicht voor de gemeente en het daaruit voortvloeiende recht van jeugdigen en ouders op een zorgvuldige procedure. De verordening bevat een aantal bepalingen die dit moeten waarborgen. Een hardheidsclausule is daarom overbodig. Zie ook aanbeveling 76 van de 100 Ideeën voor de gemeentelijke regelgever.

14. Herziening, intrekking en terugvordering (artikel 11 modelverordening)

V: 1. In de modelverordening is ervoor gekozen om alleen de geldswaarde van de individuele voorziening terug te vorderen ingeval er sprake is van schending van de inlichtingenplicht. De wet biedt echter meer gronden tot intrekking/herziening. Waarom is ervoor gekozen om ingeval er sprake is van een teveel of ten onrechte verstrekte voorziening op grond van een van de andere redenen om niet de mogelijkheid tot terugvordering bij verordening te openen? Het betreft toch immers overheidsgeld wat om een bepaalde reden niet is aangewend waar het voor toegekend/verstrek is. Staat dit niet haaks op de plicht tot handhaving waaronder ook het handhavingsinstrument terugvordering valt? Zou u de keuze om dit niet op te nemen in de modelverordening s.v.p. willen toelichten?

2. Zou u in uw toelichting s.v.p. ook willen meenemen wat de reden zou kunnen zijn dat de wetgever in de geconsolideerde versie wel de invordering regelt via een dwangbevel overeenkomstig artikel 4.4.4.2 Awb voor wat de pgb's betreft, maar nalaat de terugvordering bij

wet te regelen? Om te kunnen invorderen is het immers nodig om eerst de terugvordering te hebben geregeld.

3. Eenzelfde vraag wil ik u graag voorleggen waarom de wetgever ervoor heeft gekozen de inlichtingenplicht alleen toepasbaar te maken op pgb's en niet op zorg in natura? Staat dit niet haaks op de grondbeginselen van de Rijksbrede fraudeaanpak?

4. In de modelverordening wordt niet gerefereerd aan de aan de gemeenteraad opgedragen verordeningsplicht aangaande handhaving zoals bepaald in artikel 2.9, onder d, van de wet (bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik). Handhaving omvat immers meer dan repressie (herziening/intrekking en terug- en invordering). Bestrijding omvat ook en misschien wel vooral preventie alsmede bestrijding van niet-gebruik (de verdwijners). Hierop is de eerder aangehaalde Rijksbrede fraudeaanpak ook geënt. Zou u deze keuze willen toelichten?

A: 1. Het terugvorderen van een bedrag dat de jeugdige of zijn ouders al besteed hebben, of de geldswaarde van een voorziening die al genoten is, heeft voor die jeugdige of zijn ouders waarschijnlijk ingrijpende gevolgen. Als het bedrag of de voorziening verstrekt zijn op grond van opzettelijk verkeerd gegeven inlichtingen is het terecht dat zij daarmee geconfronteerd worden. Maar in de andere gevallen waarin intrekking mogelijk is op grond van artikel 11 van de modelverordening is het maar de vraag of dat terecht is. Immers, in de gevallen genoemd in artikel 11, tweede lid, onder b en c, is het duidelijk dat de voorziening of het pgb in eerste instantie terecht was verstrekt en dat de ontvanger er niets aan kan doen dat er iets veranderd is.

Terugvorderen zal hier waarschijnlijk onevenredig zijn. In gevallen onder d en e zou het de jeugdige of zijn ouders misschien wel aan te rekenen kunnen zijn, als er sprake is van opzet (dat is lang niet altijd duidelijk). U zou kunnen overwegen om de raad voor te stellen ook de gevallen van het tweede lid, onder d en e (met de toevoeging opzettelijk) toe te voegen in lid 3. Het gaat tenslotte om een facultatieve bepaling. Maar het is wel nodig om dit per geval goed af te wegen, en in de praktijk zult u misschien met lastige bewijskwesaties te maken krijgen. 2. Als een besluit is ingetrokken, is daarmee de rechtsgrond van de verstrekking vervallen. Op grond van 8.1.4, derde lid, ontstaat een executoriale titel. Daarmee staat ook het recht tot invorderen vast van het ten onrechte betaalde bedrag. Wees u er wel van bewust dat invordering bij dwangbevel krachtens artikel 8.1.4, derde lid, van de wet alleen mogelijk is indien het pgb is ingetrokken wegens schending van de inlichtingenplicht (artikel 8.1.4, eerste lid, onder a, van de wet). In de overige gevallen kan invordering plaatsvinden met toepassing van Titel 4.4 Awb (Bestuurlijke geldschulden). Betaling moet dan via de rechter worden afgedwongen; de bevoegdheid tot uitvaardiging van een dwangbevel bestaat immers slechts indien zij bij de wet is toegekend.

3. Uit de Kamerstukken blijkt dat de bepaling over het opnemen van regels voor fraudebestrijding en oneigenlijk gebruik voortkomt uit de ervaringen met het pgb in het verleden, waarbij gebleken

is dat de verleiding om verkeerde inlichtingen te geven hierbij het grootst is.

4. Artikel 11 van de modelverordening is (mede) bedoeld als uitwerking van 2.9, onder d, van de Jeugdwet. Van het bestaan van de mogelijkheid gaat een preventieve werking uit; er zal uiteraard in het gesprek op dit soort sancties gewezen worden. Ook niet-gebruik of oneigenlijk gebruik is in artikel 11, tweede lid, onder e, genoemd als grond voor intrekking.

15. Inspraak bij vaststelling gemeentelijke verordening jeugdhulp?

V: Is het verplicht om inspraak te verlenen aan inwoners bij de vast te stellen verordening?

A: Nee, dit is niet verplicht. De inspraak is geregeld in artikel 150 van de Gemeentewet en betreft inspraak met betrekking tot beleidsvoornemens. In de meeste inspraakverordeningen is het niet verplicht om een ontwerpverordening ter inzage te leggen voor inspraak, maar het is niet uitgesloten. Het ligt echter meer voor de hand om inwoners de gelegenheid te geven te reageren op het conceptbeleidsplan), dat in de verordening zijn beslag krijgt. Ten aanzien van verordeningen is wel het volgende bepaald. Op grond van artikel 2.10 van de Jeugdwet in samenhang met artikel 2.1.3, derde lid, onder b, van de Wmo 2015 moet met ingang van 1 januari 2015 bij gemeentelijke verordening worden geregeld hoe ingezetenen, waaronder in ieder geval cliënten of hun vertegenwoordigers, gevraagd en ongevraagd advies kunnen uitbrengen bij de besluitvorming over verordeningen. Deze bepaling is uitgewerkt in artikel 15, eerste lid, van de Modelverordening. Gemeenten kunnen er hierbij voor kiezen om niet alle ingezetenen adviesrecht te geven, maar alleen de verplichte groepen "cliënten of hun vertegenwoordigers".

16. Inwerkingtreding wet en verordening, bevoegdheid bestuur

V: Op 1 november 2014 moet de verordening zijn vastgesteld. Betekent dat dat het college vanaf die datum al op aanvragen om jeugdhulp kan gaan beschikken?

A: Nee, dat kan pas na de inwerkingtreding van de verordening op 1 januari 2015.

17. Inwerkingtreding en overgangsrecht (artikel 17 modelverordening)

V: In de Jeugdwet is aangegeven dat gemeenten voor 1 november 2014 een verordening moeten hebben vastgesteld. Ik ben op zoek naar de achterliggende argumentatie van deze datum. Ik kan dit niet vinden. In de nieuwe Wmo is dezelfde datum opgenomen. Van mijn collega van de nieuwe Wmo weet ik dat de datum 1 november is gekozen vanwege het volgende. Cliënten die zich 8 weken (de onderzoeksperiode voor de gemeente) voor 1 januari 2015 melden, vallen onder de nieuwe Wmo.

Geldt dit voor jeugd ook? Of is er een andere achterliggende argumentatie.

A: Het regime van de Wmo 2015 inzake de 8 weken vóór 2015 geldt niet voor de Jeugdwet. De

Jeugdwet heeft als alternatief het overgangsrecht: De "jeugdhulppoot" bij de gemeente opent op 1 januari 2015. Alle voor die tijd verkregen aanspraken en rechten op vormen van ondersteuning, hulp of zorg die vanaf 1 januari 2015 onder jeugdhulp vallen, gelden vanaf dan voor maximaal één jaar jegens de betreffende gemeente.

Hoewel de 8 weken termijn niet geldt voor de Jeugdwet is het ook voor de uitvoering van de Jeugdwet van belang dat het gemeentebestuur tijdig de nodige stappen zet. Voor een belangrijk deel slaat dit neer in het beleidsplan en de verordening. Daarin wordt voor zorgaanbieders, maar ook voor jeugdigen en ouders duidelijk hoe voor hen het nieuwe jeugdstelsel uitgewerkt wordt door hun gemeente. Die duidelijkheid moet niet pas op het laatste nippertje gegeven worden. Met de termijn van twee maanden is aangesloten bij de termijn die in de Wmo 2015 wordt genoemd. Het is vooral in het belang van de gemeente zelf om hieraan te voldoen. Zie voor hulp bij het opstellen van de verordening ook de modelverordening in de bijlage en bij het opstellen van een beleidsplan ook www.beleidsplanvoordejeugd.nl.

18. Jeugdbescherming/jeugdreclassering (artikel 2.4 Jeugdwet)

V: Waarom staat in de modelverordening geen bepaling overeenkomstig artikel 3 over jeugdbescherming en jeugdreclassering?

A: Dit is rechtstreeks in de wet geregeld en aan het college toebedeeld. Artikel 2.4, tweede lid, van de Jeugdwet bepaalt dat het college ten behoeve van een jeugdige die zijn woonplaats heeft binnen zijn gemeente verantwoordelijk is voor de uitvoering van de kinderschermingsmaatregelen, van de jeugdreclassering en van de jeugdhulp die voortvloeit uit een strafrechtelijke beslissing.

19. Klachtregeling (artikel 14 modelverordening)

V: Wie heeft binnen gemeente voortrekkersrol bij informele klachtbehandeling? Wie is degene, die binnen de gemeente uiteindelijk de voortrekkersrol vervult om informele en persoonlijke klachtbehandeling vorm te geven en te bestendigen? De burgemeester, vanuit diens verantwoordelijkheid voor de klachtenbehandeling? (Art. 170, eerste lid, aanhef en onder e, van de Gemeentewet: 'De burgemeester ziet toe op (...) een zorgvuldige behandeling van klachten door het gemeentebestuur.')

A: De Awb bepaalt niet welke functionaris van het bestuursorgaan verantwoordelijk is voor de klachtenbehandeling. Zoals de vraag hier is gesteld is dit uiteindelijk de burgemeester. Vaak zijn dit ook voor de wethouders belangrijke thema's. Er zijn wethouders, die zelf ook mensen met een klacht willen horen (vaak in kleinere gemeenten). Daarnaast is dit voor raadsleden ook een relevant thema. De gemeenteraad kan er bij het college ook op aandringen om hierover duidelijke

afspraken te maken.

20. Minderjarigen en toestemming (artikelen 7.3.4 en 7.3.5 Jeugdwet)

V: Dient de verordening ook bepalingen met betrekking tot toestemming minderjarigen te bevatten?

Een jurist van Kluwer/Schulink heeft in een artikel opmerkingen gemaakt bij de modelverordening van de VNG. Eén van die opmerkingen betreft art. 7.3.4 van de Jeugdwet over kinderen van 12-16 jaar, waarin ouders en kinderen van elkaar van mening verschillen over de hulpvraag ja of nee. De jurist geeft in het artikel aan dat hierover niets in de modelverordening staat. Is dit bewust eruit gelaten of is het toch verstandig dit wel op nemen?

A: Ja, het is er bewust uit gelaten. In de Jeugdwet staat in artikel 7.3.4 en artikel 7.3.5 immers precies aangegeven hoe met minderjarigheid en het toestemmingsbeginsel om te gaan. Niet nodig en overbodige regelgeving om dat in de verordening op te nemen.

21. Model beleidsregels of model besluit/nadere regels?

V: Heeft de VNG modelbeleidsregels of een modelbesluit voor het college?

A: Nee, de VNG heeft geen modellen voor beleid of nadere regelgeving gemaakt. Voor wat betreft de nadere regels van het college op basis van de delegatievarianten in de modelverordening (artikel 2, 4 en 10) geldt dat deze eenvoudig kunnen worden opgesteld aan de hand van de corresponderende raadsvarianten in de modelverordening. Voor hulp bij het opstellen van het beleidsplan kunt u terecht bij www.beleidsplanvoordejeugd.nl.

22: Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD)

V: Waar vind ik alle vragen die aan het OTD gesteld zijn?

A: Deze vindt u [hier](#). Heeft u zelf een vraag? Stel die aan het Ondersteunings Team Decentralisaties via otd@vng.nl of bel 070 - 373 83 98!**12. Ouderbijdrage (artikel 8.2.1 Jeugdwet)**

23: Ouderbijdrage Jeugdwet versus eigen bijdrage Wmo 2015

V: Klopt het dat het wettelijk gezien niet mogelijk is voor gemeenten om een eigen bijdrage op te leggen voor jeugdhulp (het is ons bekend dat in geval van uithuisplaatsingen een ouderbijdrage verplicht is)?

A: Ja, dat klopt. In de Jeugdwet kan – in tegenstelling tot de Wmo 2015- geen eigen bijdrage geheven worden.

Wel moeten ouders wiens kind hulp met verblijf buiten het gezin ontvangt een ouderbijdrage

betalen. De ouderbijdrage wordt van rechtswege opgelegd. Zie ook vraag 24

24: Ouderbijdrage en CAK

V: Wat zijn de regels voor de ouderbijdrage?

A: De ouderbijdrage kan geïnd worden als een jeugdige deels of helemaal de jeugdhulp elders ontvangt. Zie artikel 8.2.1 van de Jeugdwet. In het concept-Uitvoeringsbesluit Jeugdwet staan in artikel 7 de hoogte van de tarieven en een aantal voorwaarden. De vaststelling van de hoogte van de eigen bijdrage en de inning ervan geschiedt door het CAK. Als een jeugdige deels elders verblijft wordt de hoogte van de bijdrage daarop aangepast. Het Uitvoeringsbesluit Jeugdwet bevat een aantal nieuwe bepalingen over de ouderbijdrage die het CAK kan opleggen. Dit betreft de betalingstermijn (artikel 8.1.5), het moment van vaststelling van de ouderbijdrage (artikel 8.1.6) en de mogelijkheid de ouderbijdrage te herzien (artikel 8.1.7).

Als een kind hulp met verblijf buiten het gezin krijgt, zijn ouders wettelijk verplicht bij te dragen in de kosten. Gemeenten informeren de ouders van kinderen die hulp met verblijf buiten het gezin krijgen hierover. Het CAK stelt de hoogte van de bijdrage vast en int de bijdrage. De wettelijke verplichting is opgenomen in de Jeugdwet. De ouderbijdrage in de Jeugdwet komt voort uit het besparingsmotief: ouders van wie kinderen buiten het gezin worden verzorgd, hebben minder kosten voor die kinderen, waardoor de bijdrage gerechtvaardigd is. De opbrengsten van de ouderbijdrage gaan naar de gemeente, die de ouderbijdrage heeft opgelegd. De uitvoeringskosten van het CAK worden door het Rijk betaald.

Een ouderbijdrage is in 2015 verschuldigd voor alle jeugdhulp waarbij een jongere een etmaal of een deel daarvan bij een pleegouder of in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder verblijft. Hieronder valt ook verblijf (gedurende een etmaal of een dagdeel) in een ggz-instelling.

25. Spoedeisende zorg

V: Hoe wordt spoedzorg jeugd VG/LVB vanaf 2015 georganiseerd en gefinancierd?

Nu wordt vanuit zorgverzekeraar spoedzorg toegewezen (regionale functie). Hoe wordt die spoedzorg jeugd VG/LVB per 1 januari 2015 georganiseerd en gefinancierd?

A: Spoedzorg of zorg in geval van crisis is ook onderdeel van de Jeugdwet. In het geval van crisis zal een gemeente minimaal hebben geregeld dat een meldpunt bekend is en daar de juiste deskundigheid aanwezig is om te oordelen wat nodig is. De gemeente is er vervolgens ook voor verantwoordelijk dat, indien nodig, direct een crisisplaatsing gedaan kan worden. Bijvoorbeeld bij een 24-uursopvang of een jeugdhulpaanbieder, afhankelijk van wat de jeugdige nodig heeft.

(Bron: Voordejeugd)

26. Toegang tot de jeugdhulpvoorzieningen

V: Op welke manieren kan de toegang tot jeugdhulp plaatsvinden?

A: De toeleiding naar de jeugdhulp kan op verschillende manieren gebeuren:

a. Vrij toegankelijk

In de verordening is onderscheid gemaakt tussen overige (vrij-toegankelijke) en individuele (niet vrij-toegankelijke) voorzieningen op het gebied van jeugdhulp (zie artikel 2, eerste, respectievelijk tweede lid). Voor een deel van de hulpvragen kan volstaan worden met een vrij-toegankelijke voorziening. Hier kunnen de jeugdige en zijn ouders gebruik van maken zonder dat zij daarvoor een verwijzing of een besluit van de gemeente nodig hebben. De jeugdige en zijn ouders kunnen zich voor deze jeugdhulp dus rechtstreeks tot de jeugdhulpaanbieder wenden.

b. Toegang jeugdhulp via de gemeente

Ook kan een hulpvraag van een jeugdige of zijn ouder binnenkomen bij de gemeente. De beslissing door de gemeente welke zorg een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft komt vervolgens tot stand in overleg met die jeugdige en zijn ouders. In een gesprek tussen een door de gemeente ingezette deskundige en de jeugdige en zijn ouders zal gekeken worden wat de jeugdige en zijn ouders eventueel zelf of met behulp van hun netwerk kunnen doen aan het probleem.

Als aanvullend daarop een voorziening op het gebied van jeugdhulp nodig is, dan zal eerst gekeken worden of dit een vrij-toegankelijke voorziening is of een niet vrij-toegankelijke voorziening. Is het laatste het geval dan neemt deze deskundige, namens het college, een besluit en verwijst hij de jeugdige door naar de jeugdhulpaanbieder die volgens de deskundige de aangewezen is om de betreffende problematiek aan te pakken.

c. Toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist

De Jeugdwet regelt daarnaast dat de jeugdhulp toegankelijk is na een verwijzing door de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist. Na een dergelijke verwijzing staat echter nog niet vast welke specifieke behandelvorm van jeugdhulp (dus bijvoorbeeld welke therapie) een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft. Een jeugdige kan op dat moment terecht bij de jeugdhulpaanbieder die de gemeente heeft ingekocht. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder zelf zijn die op basis van zijn professionele autonomie na de verwijzing beoordeelt welke voorziening precies nodig is (de behandelvorm), hoe vaak iemand moet komen (de omvang) en hoe lang (de duur).

Bij deze beoordeling moet de jeugdhulpaanbieder zich houden aan de afspraken die hij daarover met de gemeente heeft gemaakt in het kader van de contract- of subsidierelatie. Deze afspraken zien op hoe de gemeente haar regierol kan waarmaken en op de omvang van het pakket. Deze

afspraken zullen verder ook ingaan op hoe de artsen en de gemeentelijke toegang goed van elkaar op de hoogte zijn van de doorverwijzing of behandeling van een kind, zodat de integrale benadering rond het kind en het principe van 1 gezin – 1 regisseur – 1 plan, met name bij multiproblematiek, kan worden geborgd en er geen nieuwe 'verkokering' zal plaatsvinden, waarbij professionals niet goed van elkaar weten dat zij bij het gezin betrokken zijn.

d. Toegang via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter, het openbaar ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting

Een andere ingang tot de jeugdhulp is via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter (via een kindbeschermingsmaatregel of een maatregel tot jeugdreclassering), het openbaar ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting. De gecertificeerde instelling is verplicht om bij de bepaling van de in te zetten jeugdhulp in het kader van een door de rechter opgelegde kindbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering te overleggen met de gemeente. Uiteraard kan bij dit overleg een kostenafweging plaatsvinden.

De gemeente is op haar beurt vervolgens gehouden de jeugdhulp in te zetten die deze partijen nodig achten ter uitvoering van de kindbeschermingsmaatregel of de jeugdreclassering. Ook hier geldt dat de gecertificeerde instelling in beginsel gebonden is aan de jeugdhulp die de gemeente heeft ingekocht.

Deze toegang wordt al in de Jeugdwet zelf geregeld en komt verder dus niet terug in deze verordening.

e. Toegang via het Advies- en Meldpunt Huiselijk geweld en Kindermishandeling

(AMHK) Ook het AMHK vormt een toegang tot jeugdhulp. Het AMHK geeft advies over vermoedens en gevallen van huiselijk geweld en kindermishandeling, onderzoekt indien nodig op basis van een melding of er sprake is van kindermishandeling en beoordeelt welke hulp het gezin nodig heeft. Deze toegang wordt al in de Jeugdwet zelf geregeld en komt dus niet terug in de verordening.

27. Toegang jeugdhulp via arts (artikel 3 modelverordening)

V: Wat is de taak van de jeugdarts in het geheel?

A: Specifiek voor de Jeugdwet gaat het om doorverwijzen naar jeugdhulp (evenals de huisarts en de medisch specialist). In algemene zin is de rol van de jeugdarts de verbinding tussen jeugdgezondheidszorg en jeugdhulp vorm te geven en eventueel door de gemeenten te worden ingezet voor een deel van de preventie op basis van de Jeugdwet. Zie ook de Handreiking Functioneel ontwerp (toegang) en de voorbeelden uit de beleidsplannen op dit punt. (Bron: Voordejeugd)

28. Toegang jeugdhulp via arts (artikel 3 modelverordening)

V: Welke medisch specialisten mogen direct doorverwijzen naar jeugdhulp?

A: De definitie van medisch specialist luidt in de Jeugdwet als volgt: 'geneeskundig specialist die als specialist is ingeschreven in een door het College Geneeskundig Specialismen van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij ter bevordering van de Geneeskunst ingestelde register als bedoeld in artikel 14 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg'. Het gaat om deze Specialismen. (Bron: Voordejeugd)

29. Toegang via arts en rol jeugdhulpaanbieder (artikel 3 modelverordening)

V: Art. 3, eerste lid: verwijzing jeugdarts: waarom staat er "is en voor zover"? Hierdoor lijkt het of de jeugdhulpaanbieder degene is die bepaalt of er hulp nodig is en niet de arts.

A: Het is inderdaad niet de verwijzer (arts) maar de jeugdhulpaanbieder naar wie verwezen is, die bepaalt wat er nodig is.

30. Toegang tot jeugdhulp (artikelen 3 en 4 modelverordening)

V: Waar vind ik alle informatie over toegang jeugdhulp bij elkaar?

A: op www.vng.nl/toegangjeugdhulp

31. Varianten of niet? (artikelen 11, 12, 15 modelverordening)

V: De modelverordening maakt een keuze mogelijk tussen een gedetailleerde regeling of een regeling op hoofdlijnen. Hiertoe worden in het model m.b.t. diverse artikelen varianten aangeboden en toegelicht.

1. Waarom wordt daarentegen t.a.v. de artikelen 11, 12 en 15 enkel uitgegaan van een gedetailleerde regeling?

2. T.a.v. artikel 12 vinden we het enkel de verantwoordelijkheid voor de gemeente om rekening te houden met a, b en c, en niet met d en e. Mag dit en zo niet, waarom niet?

A: 1. Omdat de opstellers een afweging hebben gemaakt waar het wel en niet voor de hand lag om verordende bevoegdheid aan het college te delegeren en dit de uitkomst daarvan was. Hierbij speelt mee of de raad (bij delegatie) nog wel serieus kaderstellend actief is, of de aard van de bevoegdheid zich er eventueel tegen zou kunnen verzetten (artikel 156 van de Gemeentewet) en, of het om materie gaat die regelmatig gewijzigd zal moeten worden (dan ligt het eerder voor de hand om het wel te doen).

2. Dat mag. De in artikel 12 onder a t/m e genoemde criteria zijn slechts suggesties waarmee het college de voorgeschreven goede verhouding tussen prijs en kwaliteit kan waarborgen. Indien u die waarborg middels andere criteria denkt te kunnen geven, staat dat u vrij.

32. Verhouding prijs-kwaliteit (artikel 12 modelverordening)

V: Wij hebben de verordening voorgelegd ter consultatie aan onze WMO-Adviesraad. Zij kwamen met de volgende opmerking over dit artikel: U beschrijft onder a t/m e factoren waar u rekening mee wenst te houden bij de vaststelling van de tarieven mede op grond van kwalitatieve overwegingen. In algemene zin zijn wij van mening dat genoemde aandachtspunten onderdeel uitmaken van goed ondernemerschap van de jeugdhulpaanbieder en bij de aanbesteding ter overweging van de aanbieder zijn. Wel adviseren wij u een duidelijk programma van eisen op te stellen waarbinnen deze aandachtspunten zeker een plaats hebben. Op welke wijze kunt u de redelijkheid van toeslagen voor overhead toetsen? De Wmo-adviesraad is van mening dat het opnemen van genoemde aandachtspunten kan leiden tot ongewenste tariefsontwikkelingen die aanbieders kunnen aanvoeren voor genoemde aandachtspunten. Dit is naar onze mening niet het doel van deze verordening.

A: In de Jeugdwet wordt het heel open geformuleerd. In de modelverordening hebben we suggesties gedaan, maar die zijn niet verplicht,

33. Vertrouwenspersoon (artikel 13 modelverordening)

V: Hoe zit het met de functies 'vertrouwenspersoon' en 'cliëntondersteuning'? Zijn er parallellen te trekken met de 'vertrouwenspersoon' uit de Wet op de Jeugdzorg en cliëntondersteuning binnen de Wmo, denk hierbij aan de roep om 'ouderenombudsman' of 'zorgombudsman'?

A: De functie vertrouwenspersoon moet niet verward worden met de functie cliëntondersteuning. Cliëntondersteuning is een instrument om zelfredzaamheid van kwetsbare burgers te bevorderen. Het is gericht op zowel kwetsbare burgers als het netwerk daar omheen en werkt aantoonbaar preventief. Het voorkomt een onnodig beroep op dure voorzieningen. Cliëntondersteuning richt zich op het versterken van de eigen kracht en het versterken van het netwerk, o.a. door mantelzorgers te ondersteunen en vrijwilligers in te zetten. Voor de functie vertrouwenspersoon: zie vraag 34.

34. Vertrouwenspersoon en Klachtregeling (artikelen 13 en 14 modelverordening)

V: Wat betekenen de functies van 'vertrouwenspersoon' en 'klachtrecht'? Wat houdt de functie van vertrouwenspersoon, zoals bedoeld in de Wet op de Jeugdzorg, precies in en hoe verhoudt die functie/invulling zich tot het intern en extern klachtrecht? Welke (on)mogelijkheden voor versterking van de effectiviteit van het klachtrecht zijn er?

A: Als jeugdigen, ouders en verzorgers hulp en ondersteuning krijgen bij opgroeien en opvoeden is er – zeker bij jeugdigen in het geval van drang en dwang – sprake van afhankelijkheid. In een

afhankelijkheidssituatie wordt het lastiger om het te hebben over dingen die niet goed verlopen in de hulpverlening. In die situaties moeten jongeren en/of hun ouders, vanwege die afhankelijkheid, kunnen terugvallen op een onafhankelijke vertrouwenspersoon, die hen bijstaat. Met andere woorden: iedere cliënt die vragen, klachten over en/of problemen heeft met zijn/haar (rechts)positie en over de (toeleiding naar) jeugdhulp, mag ondersteuning krijgen van een bij wet ingestelde onafhankelijk vertrouwenspersoon. Zie ook de Handreiking Vertrouwenswerk in de jeugdhulp van het Transitiebureau Jeugd (VWS, V&J en VNG).

35. Verwijzing buiten gemeentelijk aanbod mogelijk?

V: Kan een huisarts verwijzen naar een psycholoog buiten het gemeentelijk aanbod van individuele voorzieningen?

A: Ja, dat kan, maar dan wordt de jeugdhulp niet vergoed. De keus is aan de cliënt. Alleen het gemeentelijk aanbod van jeugdhulpvoorzieningen als bedoeld in artikel 2 wordt betaald. Er is wel een mogelijkheid om via een pgb naar een andere aanbieder te gaan, mits aan de voorwaarden voor toekenning van een pgb wordt voldaan.

36. Verwijzing versus toegang (artikelen 3 en 4 modelverordening)

V: Verwijzing door artsen, scholen enz. lijkt goed geregeld. Verwijzing betekent niet automatische toegang: gemeenten bepalen toegangsregels. Wat wordt de verhouding verwijzer – toegangsmedewerker?

A: Een verwijzing via de huisarts, jeugdarts en medisch specialist wordt in het nieuwe stelsel gezien als een rechtstreekse doorverwijzing naar de niet vrij toegankelijke jeugdhulp die de gemeente heeft ingekocht. De gemeente mag hier niet nog 'tussen' zitten, maar kan hierop sturen door de inkoopafspraken die zij maken met jeugdhulpaanbieders. Gemeenten en huisartsen moeten afspraken maken over hoe zij willen afstemmen en hoe de huisarts weet welke jeugdhulp is ingekocht. Zie hiervoor ook de Werkmap Samenwerking huisartsen-gemeenten. (Bron: Voordejeugd)

Een verwijzing, bijvoorbeeld via een school, betekent inderdaad niet automatisch toegang tot de niet vrij toegankelijke jeugdhulp die de gemeente heeft ingekocht. Hoe deze toegang loopt hangt af van hoe een gemeente dit heeft georganiseerd. Er kan bijvoorbeeld een wijkteam worden ingericht voor advise en sceening en het college kan de bevoegdheid om door te verwijzen naar niet vrij toegankelijke hulp mandateren aan een medewerker van dit team.

37: Voorbeelden andere verordeningen

V: Waar vind ik gemeentelijke verordeningen Jeugdhulp?

A: U vindt ze hier op de speciale themapagina www.vng.nl/modelverordeningjeugdhulp

38. Vormen van jeugdhulp (artikel 2 modelverordening)

V: Kunnen gemeenten zelf instellingen/organisaties benoemen die vrij-toegankelijke' hulp verlenen, of is dat aan criteria verbonden? Is bijvoorbeeld psychomotorische therapie zonder beschikking toegankelijk?

A: Gemeenten moeten zelf aangeven welke vormen van jeugdhulp vrij toegankelijk, en welke niet vrij toegankelijk zijn. [N.B. Er is niet altijd sprake van een beschikking bij toekenning van een individuele voorziening.]

39. Vormen van jeugdhulp (artikel 2 modelverordening)

V: Waar vind ik gemeentelijke voorbeelden van vrij/niet vrij toegankelijke hulp?

A: Kijk hier op de website www.beleidsplanvoordejeugd.nl.

40. Weigeringsgronden in modelverordening? (artikel 6 modelverordening)

V: Is het aan te raden om weigeringsgronden voor individuele voorzieningen op te nemen in de verordening jeugdhulp?

A: De Jeugdwet biedt nauwelijks ruimte om weigeringsgronden voor het toekennen van een individuele jeugdhulpvoorziening in de gemeentelijke verordening op te nemen. Artikel 2.3, eerste lid, van de Jeugdwet bepaalt dat degenen die dat naar het oordeel van het college nodig hebben worden voorzien van jeugdhulp. De artikelen 2.9, 2.10, 2.12 en 8.1.1, vierde lid, van de Jeugdwet bepalen verder wat - in eerste instantie - de raad bij verordening kan regelen. Voor weigeringsgronden is geen grondslag te vinden. Voorwaarden en afwegingsfactoren worden in artikel 2.9, onder a, wel genoemd, dus daar is wel wat mogelijk. In de Modelverordening jeugdhulp is daar - impliciet weliswaar - in artikel 6, eerste lid, uitvoering aan gegeven. Als alle daar genoemde onderwerpen, voor zover nodig, besproken worden, dan heeft het college als het goed is voldoende informatie om te bepalen of iemand jeugdhulp nodig heeft, en zo ja, welke voorziening in de behoefte kan voorzien. Deze aanpak sluit aan bij het uitgangspunt dat we voor ogen hebben, namelijk dat jeugdigen en ouders onder de Jeugdwet geen wettelijk recht op jeugdzorg en geen individuele aanspraken hebben op jeugdzorg. Wel is er een voorzieningsplicht voor de gemeente en het daaruit voortvloeiende recht van jeugdigen en ouders op een zorgvuldige procedure. De verordening bevat een aantal bepalingen die dit moeten waarborgen.

41. Woonplaatsbeginsel

V: Als een kind gescheiden ouders heeft: welke gemeente moet de rekening van zorg betalen? Is dat bij de ouder waar het kind staat ingeschreven? Hoe werkt dit bij co-ouderschap van 50 procent en hoe werkt dit als ouders in verschillende regio's/provincies wonen of in het buitenland?

A: Zie hiervoor de uitleg over het woonplaatsbeginsel in de [factsheet woonplaatsbeginsel](#). Hierbij wordt ook ingegaan op andere situaties, zoals langdurig verblijf in een instelling en voogdijkinderen.

42. Wmo 2015 of Jeugdwet? Hulpmiddelen, zoals rolstoelen, en woningaanpassingen

V: Vallen hulpmiddelen, zoals rolstoelen, en woningaanpassingen onder de Jeugdwet of onder de Wmo 2015?

A: Rolstoelen en andere hulpmiddelen voor jeugdigen tot 18 jaar vallen onder de Wmo 2015. Ze zijn vrijgesteld van een eigen bijdrage op grond van de Wmo.

Ook de woningaanpassing voor minderjarigen valt onder de Wmo. Daarvoor kan wel een eigen bijdrage geheven worden.

Dit blijkt uit een brief aan de Tweede Kamer van de staatssecretaris VWS van 18 juli 2014: "Ik heb het voornemen om voor jeugdigen tot 18 jaar zowel de rolstoelen als overige hulpmiddelen vrij te stellen van het betalen van een eigen bijdrage. Voor cliënten van 18 jaar en ouder geldt de vrijstelling alleen voor rolstoelen. Deze regeling wordt opgenomen in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015."

Woningaanpassingen voor jeugdigen tot 18 jaar vallen ook onder de Wmo 2015. In het Verslag van het schriftelijk overleg naar aanleiding van vragen over het concept Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 schrijft de staatssecretaris: "Voor een maatwerkvoorziening verstrekt aan een jeugdige tot 18 jaar kan uitsluitend een eigen bijdrage worden opgelegd voor een woningaanpassing op grond van de Wmo 2015." (kamerstukken 33841, nr. 167, blz. 3). In het concept Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 staat nog geen dergelijke bepaling, maar we nemen aan dat dit in de definitieve tekst van de AMvB wordt opgenomen.

43. Wmo 2015 en Jeugdwet; hulp aan ouders en kinderen

V: Hoe wordt systematisch werken ingezet wanneer ouders met bijvoorbeeld en verstandelijke handicap via de Wmo hulp krijgen en kinderen via de Jeugdwet? Hoe wordt daarin samengewerkt? Hoe verder met de 18- tot 23-jarige jongere met licht verstandelijke beperking (LVB) die nog niet op zichzelf kan wonen?

A: Dit gebeurt doordat de (wijk)teams voor jeugd en volwassenen binnen de gemeente elkaar weten te vinden en tijdig afstemmen. Het is aan te bevelen als gemeente hier afspraken over te

maken. Als een jongere 18 wordt valt hij in principe niet meer onder de Jeugdwet. Voor LVB-problematiek zal hij echter vaak nog wel op de gemeente aangewezen zijn in het kader van de Wmo. Een tijdige, warme overdracht binnen de gemeente is in dat geval van groot belang. (Bron: Voordejeugd)

Bijlage 2 – Geactualiseerde implementatiehandleiding bij Modelverordening jeugdhulp

Algemeen: De Modelverordening jeugdhulp kent een aantal bepalingen die als 'facultatief' zijn aangemerkt (deze zijn te herkennen aan de cursieve tekst). Uiteraard is het gehele model in zekere zin facultatief. Facultatief zoals aangeduid in het model betekent echter dat de keuze om deze onderdelen in het model op te nemen een bewuste keuze van een individuele gemeente dient te zijn. Hierbij is er in het model voor gezorgd dat gemeenten door het niet overnemen van deze bepalingen niet in de problemen komen met de Jeugdwet, voor zover ze gemeenten verplicht bepaalde zaken te regelen. Daarnaast is er in het model voor gezorgd dat met het niet overnemen van de facultatieve bepalingen de systematiek van de verordening niet doorbroken wordt. Gemeenten die ervoor kiezen om andere bepalingen dan de facultatieve bepalingen niet over te nemen, deze in gewijzigde vorm over te nemen of deze aan te vullen, moeten er zelf scherp op zijn dat deze keuzes in lijn zijn met de Jeugdwet én dat deze stroken met de systematiek van de bepalingen die wel overgenomen worden. Afhankelijk van de keuzes die gemaakt worden kan het noodzakelijk zijn om artikelen of artikelleden te vernummeren. Verder is de toelichting grotendeels zo opgesteld dat gemeenten deze kunnen overnemen als ze ook de bepaling waar deze bij hoort overnemen. Afhankelijk van de gemaakte keuzes zullen dus ook bepaalde onderdelen van de toelichting wel of juist niet geschikt zijn voor overname. Toelichting bij facultatieve bepalingen is eveneens als facultatief aangemerkt (lees: cursief gemaakt).

Aanhef: De Jeugdwet kent enkele verordenende bevoegdheden waaraan verplicht uitvoering gegeven dient te worden (te weten: de artikelen 2.9, 2.10 en 2.12). Daarnaast is er een enkele expliciete verordenende bevoegdheid waaraan uitvoering gegeven kan worden (te weten: artikel 8.1.1, vierde lid). In de aanhef, na gelet op, dienen enkel die artikelen vermeld te worden waaraan in de verordening uitvoering gegeven wordt.

Artikel 1. Begripsbepalingen: De begripsbepalingen voor 'melding' en 'gesprek' dienen enkel overgenomen te worden als de procedurebepalingen in de verordening worden vastgelegd. Zie daarover hieronder bij artikel 4.

Artikel 2. Vormen van jeugdhulp: Op grond van artikel 2.9, onder a, van de Jeugdwet moeten gemeenten onder meer in de verordening een duidelijk beeld geven van het aanbod van de vormen van voorzieningen. Dit kan op hoofdlijnen – waarbij eventueel door het college een meer gedetailleerd overzicht wordt vastgesteld – of in meer detail. Ter uitvoering zijn twee varianten uitgewerkt:

Variant A: De raad legt de vormen in hoofdlijnen vast en delegeert de nadere uitwerking aan het college. Voordeel van deze variant is dat de raad zelf de kaders kan stellen en dat de verdere uitwerking daarvan door het college plaatsvindt. Hierdoor wordt de benodigde flexibiliteit bewerkstelligd om sneller in te kunnen spelen op nieuwe ontwikkelingen. Nieuwe inzichten – zeker in de beginjaren – zullen het af en toe noodzakelijk maken om het aanbod bij te stellen; wijziging van een regeling van het college is dan sneller bewerkstelligd dan een wijziging van de verordening door

de raad. Enig nadeel kan mogelijk gevonden worden in het feit dat de raad weinig directe controle zal hebben over de nadere uitwerking door het college. Indirecte (politieke) controle behoudt de raad uiteraard altijd, bovendien kan door goede kaderstelling veel bereikt worden. Tevens zal, ook als een bepaalde voorziening niet tot het aanbod van de gemeente behoort, iedereen die dat nodig heeft een gepaste voorziening aangeboden krijgen.

Variant B: De raad legt de vormen in detail in de verordening vast. Voordeel hiervan is dat de raad direct controle houdt over het aanbod. Nadeel is dat voor iedere wijziging de verordening door de raad aangepast moet worden. Zeker in gevallen waarbij gemeenten gezamenlijk de voorzieningen inkopen kan dit tot de nodige werklast leiden. Immers, in alle gemeenten zal dan de verordening door de raad aangepast moeten worden.

Een derde – niet in het model opgenomen – variant waarbij de raad deze bevoegdheid geheel naar het college delegeert, ligt niet voor de hand gelet op de kaderstellende rol van de raad, maar zou kunnen worden beargumenteerd op grond van artikel 156 van de Gemeentewet.

Artikel 3. Toegang jeugdhulp via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts: Juridisch is het niet noodzakelijk dat, als gebruik wordt gemaakt van de route via de huisarts e.a., de gemeente in alle gevallen het oordeel van de jeugdhulpaanbieder in een schriftelijke beschikking vastlegt voor de jeugdige of zijn ouders. Zolang de gemeente maar regelt dat de jeugdige of zijn ouders de naar het oordeel van de jeugdhulpaanbieder benodigde voorziening daadwerkelijk ontvangt. Er kan ook voor gekozen worden om, in plaats van het geven van een beschikking in alle gevallen, alleen een beschikking af te geven als de jeugdige of zijn ouders dit wensen òf in het uitzonderlijke geval dat de gemeente een besluit neemt dat afwijkt van het oordeel van de jeugdhulpaanbieder. Op die manier wordt de jeugdige en zijn ouders nog steeds de benodigde rechtsbescherming geboden en wordt voorkomen dat de gemeente talloze beschikkingen moet afgeven die hetzelfde luiden als hetgeen de jeugdige naar het oordeel van de jeugdhulpaanbieder nodig heeft. Met het oog hierop zijn van het tweede lid twee varianten uitgewerkt. Bij de variant A wordt de te verlenen individuele voorziening, of het afwijzen daarvan, alleen op verzoek vastgelegd in een beschikking. Bij variant B wordt de te verlenen individuele voorziening, of het afwijzen daarvan, altijd vastgelegd in een beschikking.

Artikel 4 (tot en met 8). Toegang jeugdhulp via de gemeente: Op grond van artikel 2.9, onder a, van de Jeugdwet moeten gemeenten onder meer regelen: de voorwaarden voor toekenning, de wijze van beoordeling van en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Ter uitvoering hiervan zijn twee varianten uitgewerkt.

Variant A: De raad legt de procedure zelf vast in de verordening. Voordeel hiervan is dat de regeling minder snel aangepast zal worden, waardoor burgers uit kunnen gaan van een bestendige procedure. Doordat de procedure in de verordening van de raad vastgelegd wordt, kent variant A meerdere artikelen (4 tot en met 8). Als voor variant A gekozen wordt, dan wordt de raad tevens voor de keuze

gesteld of de betreffende facultatieve procesbepalingen worden overgenomen (te weten: de artikelen 5, eerste lid, laatste zin, 6, eerste lid, onder i, en tweede lid, en 8, eerste lid, tweede zin, en tweede lid).

Variant B: De raad delegeert het vaststellen van de procedure aan het college. Voordeel van deze variant is dat de procedure sneller gewijzigd kan worden. Nadeel is dat de raad hier verder weinig directe controle over heeft. Deze variant volgt in het model na artikel 8. Voor de uitwerking door het college kan aansluiting gezocht worden bij de artikelen van variant A. Dat het college de procedure vaststelt, hoeft immers niet te betekenen dat een inhoudelijk andere procedure voor de hand ligt.

Let op! Met betrekking tot de mogelijkheid om verordenende bevoegdheden te delegeren aan het college kan nog het volgende opgemerkt worden. De mogelijkheid om op grond van artikel 156 van de Gemeentewet verordenende bevoegdheden te delegeren aan het college is ruim, doch niet onbeperkt. Nu de Jeugdwet geen expliciete aanknopingspunten bevat voor de beoordeling of delegatie is toegestaan, geldt de maatstaf van artikel 156. Dat wil zeggen: het mag, tenzij dit in strijd zou zijn met de aard van de bevoegdheid. Bij de beoordeling hiervan kan ook het stelsel van de Jeugdwet een rol spelen. De voorgestelde varianten zijn na overleg met de ministeries van BZK en VWS tot stand gekomen. Natuurlijk biedt dat nog geen 100% zekerheid – want een rechter zou uiteindelijk anders kunnen oordelen – maar wij weten ons daarmee gesteund in de beslissing om deze varianten aan te bieden.¹

Artikel 6. Het gesprek: In de aanhef van het eerste lid is opgenomen dat het gesprek zo spoedig mogelijk moet plaatsvinden. Het hangt af van de situatie hoe snel dat kan of moet plaatsvinden. Hoewel het hier nog niet gaat om aanvragen maar om meldingen, zou in het kader van de rechtszekerheid ook een maximumtermijn kunnen worden opgenomen. Onderdeel i en het tweede lid zijn als facultatief aangemerkt vanwege het feit dat deze onderdelen inhoudelijk niets toevoegen aan de regeling van deze onderwerpen van de Jeugdwet. Wat betreft onderdeel i, het college is al op grond van de wet (artikel 8.1.6) verplicht om jeugdigen en ouders vooraf volledig, objectief en in voor hen begrijpelijke bewoordingen te informeren over de gevolgen van de keuze voor een pgb in plaats van een voorziening in natura. Het gesprek is een goed moment om deze informatieplicht in te vullen. Ook het tweede lid dient om ouders te informeren. Het college

¹ Hoewel we gedelegeerde regelgeving van het college – zoals ook in deze modelverordening – vaak aanduiden als (nadere) regeling of (nadere) regels, voor zover deze zijn gebaseerd op een door de raad ge(sub)delegeerde verordenende bevoegdheid zijn ook deze aan te merken als verordening. Een verordening is namelijk een document dat algemene regels bevat (het materiële criterium). Niet de naam is bepalend, maar de inhoud. Dat hoeven niet per se algemeen verbindende voorschriften te zijn, het kan ook gaan om allerlei soorten regels, bijvoorbeeld regels van louter interne aard. Bevat een bepaald document echter geen algemene regels (van welke aard ook), dan is geen sprake van een verordening. Het materiële criterium moet echter wel in verband worden gebracht met een formeel aspect: de bevoegdheid verordeningen op te stellen (in dit geval de in de verordening op te nemen delegatiebepaling).

neemt niet de hoogte van de bijdrage in de kosten in de beschikking op. Dat loopt via het CAK, evenals de mogelijkheid van bezwaar en beroep daartegen. Op grond van artikel 8.2.3 van de wet stelt het CAK de ouderbijdrage vast en zorgt het voor de inning ten behoeve van de gemeente. De ouderbijdrage geldt op grond van art. 8.2.1 van de wet alleen in situaties van jeugdhulp buiten de thuissituatie. Zie ook artikel 9, vierde lid.

Artikel 7. Verslag: In het tweede lid dient een termijn ingevuld te worden.

Artikel 8. Aanvraag: Als het wenselijk wordt geacht dat alle aanvragen ingediend worden via een door het college vastgesteld formulier, dan dient aan het eerste lid de tweede volzin toegevoegd te worden. Een voordeel van het werken met een formulier is dat aanvragen die langs andere weg binnenkomen niet in behandeling genomen hoeven te worden. Dit kan gelijk ook het nadeel zijn. Ook als er gekozen wordt om wel met een formulier te werken, kan er nog bepaald worden dat een aanvraag (daarnaast) gedaan kan worden door een ondertekend gespreksverslag aan te merken als aanvraag (tweede lid).

Artikel 9. Inhoud beschikking: Het eerste lid is als facultatief aangemerkt vanwege het feit dat het inhoudelijk niets toevoegt aan de regeling van dit onderwerp van de Jeugdwet. Een reden om het desondanks toch op te nemen kan gevonden worden in een in de verordening meer volledig beeld willen schetsen van het proces en de rechten van de cliënt. Als het eerste lid wordt overgenomen, dan dient in het tweede (en bij variant B ook het derde) lid ook het woord 'tevens' overgenomen te worden. Van de regeling van de inhoud van de beschikking zijn twee varianten uitgewerkt.

Variant A (bestaat uit één lid): Deze variant omvat het vastleggen van met de jeugdige of zijn ouders gemaakte afspraken in de beschikking. Hierbij kan worden gedacht aan de weergave van het onderzoek in het door de jeugdige of zijn ouders ondertekende gespreksverslag (zie artikel 8, tweede lid). Deze variant is administratief eenvoudig.

Variant B (bestaat uit twee leden): Deze variant omvat een duidelijke opsomming van essentiële elementen van de beschikking, in het tweede lid voor wat betreft de individuele voorziening in natura, in het derde lid als pgb. Voor de uitwerking door het college kan aansluiting gezocht worden bij de bepalingen van variant A. Dat het college de procedure vaststelt, hoeft immers niet te betekenen dat een inhoudelijk andere procedure voor de hand ligt.

Artikel 10. Regels voor pgb: Het eerste lid is als facultatief aangemerkt vanwege het feit dat het inhoudelijk niets toevoegt aan de regeling van dit onderwerp van de Jeugdwet (zie artikel 8.1.1). Een reden om het desondanks toch op te nemen kan gevonden worden in een in de verordening meer volledig beeld willen schetsen van het proces en de rechten en plichten van de cliënt. Op grond van artikel 2.9, onder c, van de Jeugdwet moeten gemeenten regelen op welke wijze de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld. Ter uitvoering hiervan zijn twee

varianten uitgewerkt.

Variant A: De raad legt de wijze zelf vast in de verordening. Voordeel hiervan is dat de regeling minder snel aangepast zal worden, waardoor burgers uit kunnen gaan van een bestendige handelingswijze. Nadeel is dat er minder snel ingespeeld kan worden op voortschrijdend inzicht.

Variant B: De raad delegeert het vaststellen van de procedure volledig aan het college. Voordeel van deze variant is dat de procedure sneller gewijzigd kan worden. Nadeel is dat de raad hier verder weinig directe controle over heeft. Voor de uitwerking door het college kan aansluiting gezocht worden bij de bepalingen van variant A. Dat het college de procedure vaststelt, hoeft immers niet te betekenen dat een inhoudelijk andere procedure voor de hand ligt.

Op grond van artikel 8.1.1, vierde lid, van de Jeugdwet kunnen gemeenten bepalen onder welke voorwaarden de persoon aan wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk. Gemeenten hoeven dit echter niet te doen. Desondanks is de regeling van dit onderwerp niet als facultatief aangemerkt. Dit omdat niet goed denkbaar is dat gemeenten geen voorwaarden zullen stellen gelet op de taakstelling. Immers, als een gemeente afziet van een regeling, dan gelden er geen nadere voorwaarden voor het inkopen van de ondersteuning van een persoon die behoort tot het sociale netwerk. Er zijn twee varianten uitgewerkt.

Variant AA: De raad legt de voorwaarden zelf vast in de verordening. Voordeel hiervan is dat de regeling minder snel aangepast zal worden, waardoor burgers uit kunnen gaan van bestendige voorwaarden. Nadeel is dat er minder snel ingespeeld kan worden op voortschrijdend inzicht.

Variant BB: De raad delegeert het vaststellen van de voorwaarden volledig aan het college. Voordeel van deze variant is dat de procedure sneller gewijzigd kan worden. Nadeel is dat de raad hier verder weinig directe controle over heeft. Voor de uitwerking door het college kan aansluiting gezocht worden bij de bepalingen van variant AA. Dat het college de procedure vaststelt, hoeft immers niet te betekenen dat een inhoudelijk andere procedure voor de hand ligt.

Artikel 11. Nieuwe feiten en omstandigheden, herziening, intrekking of terugvordering: In het vierde lid dient de termijn ingevuld te worden. Hierbij dient rekenschap gegeven te worden van het feit dat het een 'kan-bepaling' is. Het college is dus niet verplicht om na het verlopen van de termijn de beslissing tot verlening van het pgb in te trekken. Het college kan desgewenst het hierbij te hanteren beleidskader neerleggen in een beleidsregel. Hierin kan bijvoorbeeld rekening gehouden worden met de situatie dat een pgb is verstrekt voor de kosten van een verhuizing, die – omdat nog geen geschikte woning is gevonden – niet binnen de gestelde termijn is aangewend.

Artikel 12. Verhouding prijs en kwaliteit aanbieders jeugdhulp en uitvoerders

kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering: Op grond van artikel 2.12 van de Jeugdwet moeten gemeenten, met het oog op gevallen waarin de uitvoering van de wet ten aanzien van jeugdhulp, kindbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering door aanbieders gebeurt, bij verordening regels stellen ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kindbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan. Daarbij dient in ieder geval rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden. Artikel 2.12 is bij amendement Ypma en Leijten (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 107) in de wet ingevoegd. De indieners van het amendement hebben in de toelichting bij het amendement verder aangegeven dat gemeenten ten minste een inschatting dienen te maken van een reële kostprijs voor de activiteiten die zij door aanbieders willen laten uitvoeren. Welke invloeden daarbij worden meegewogen, is ter beoordeling aan de gemeenten. Uitgangspunt is, dat de aanbieder personeel inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden. De gemeente zal zich dus ten minste een beeld moeten vormen van de vereiste activiteiten en de arbeidsvoorwaarden die daarbij horen. Hiermee wordt voorkomen dat een gemeente alleen de laagste prijs voor de uitvoering van de opdracht beschouwt. Dit biedt een waarborg voor werknemers dat hun werkzaamheden aansluiten bij de daarvoor geldende arbeidsvoorwaarden. In het artikel in de modelverordening is een aantal aandachtspunten opgenomen: dit zijn suggesties. Gemeenten zijn vrij om deze over te nemen, deze aan te vullen of andere aandachtspunten hiervoor in de plaats te stellen, als maar aan de hierboven geschetste verordeningplicht voldaan wordt.

Artikel 13. Vertrouwenspersoon: Dit artikel is als facultatief aangemerkt vanwege het feit dat het inhoudelijk niets toevoegt aan de regeling van dit onderwerp van de Jeugdwet (zie artikel 2.6, eerste lid, onder f, en tweede lid). Een reden om het desondanks toch op te nemen kan gevonden worden in een in de verordening meer volledig beeld willen schetsen van het proces en de rechten van de cliënt.

Artikel 14. Klachtregeling: Deze bepaling is als facultatief aangemerkt vanwege het feit dat het inhoudelijk niets toevoegt aan de regeling van dit onderwerp in de Jeugdwet en de Awb. Een reden om het desondanks toch op te nemen kan gevonden worden in een in deze verordening meer volledig beeld willen schetsen van de rechten van de cliënt.

Op grond van de Awb zijn gemeenten in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van personen en bestuursorganen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn. Gelet op het van toepassing zijnde hoofdstuk 9 van de Awb, waarin een uitvoerige regeling omtrent klachtbehandeling is gegeven, en ook het recht is neergelegd om na de afhandeling van de klacht de bevoegde ombudsman te verzoeken een onderzoek in te stellen, kan in deze verordening met de enkele bepaling worden volstaan. In de regel zal eerst de aanbieder worden aangesproken bij klachten over de wijze van behandeling. De klachtmogelijkheid tegenover de aanbieder is geregeld in de artikelen 4.2.1 tot en met 4.2.3 van de Jeugdwet. Pas wanneer dit klachtrecht niet bevredigend is, of niet logisch, bijvoorbeeld bij gedragingen van

gemeenteambtenaren, dan komt de gemeentelijke klachtmogelijkheid in zicht. Als een gemeente een klachtenverordening heeft vastgesteld, ligt het voor de hand hierbij aan te sluiten.

Artikel 16. Evaluatie: Deze bepaling is als facultatief aangemerkt omdat de Jeugdwet hiertoe niet verplicht. Het is aan de raad om te bepalen of zij een evaluatie van de werking van de verordening in de praktijk wenst. Wellicht ten overvloede, deze evaluatie is niet hetzelfde als de evaluatie die op centraal niveau zal plaatsvinden (artikel 12.2 van de Jeugdwet), maar kan wel de daarin verzamelde gegevens benutten. Als ervoor gekozen wordt om het artikel over te nemen, dan dienen de termijnen nog ingevuld te worden.

Artikel 17. Inwerkingtreding en citeertitel: Het invullen van dit artikel spreekt in beginsel voor zich. Op grond van artikel 12.4, tweede lid, van de wet dient de verordening echter wel vóór 1 november 2014 vastgesteld te worden, met een inwerkingtredingsdatum van 1 januari 2015.

Modelverordening jeugdhulp (geactualiseerde versie oktober 2014)

Leeswijzer modelbepalingen

- [...] of (bijvoorbeeld) [**tijdstip**] = door gemeente in te vullen, zie bijvoorbeeld de artikelen 2 en artikel 7, tweede lid.
 - [iets **OF** iets] = door gemeente te kiezen, zie bijvoorbeeld artikel 10, vierde lid, onder a (van variant AA).
 - [iets] = facultatief, zie bijvoorbeeld de artikelen 6, eerste lid, onder i, en tweede lid, en 13.
 - [**(iets)**] = een duiding ter illustratie of uitleg voor gemeente, zie bijvoorbeeld artikel 2.
- Combinaties zijn ook mogelijk, zie bijvoorbeeld artikel 10, vierde lid, onder a (van variant AA) voor een bepaling die zowel facultatief is als dat er een keuze gemaakt moet worden.
- Ook wordt er gewerkt met varianten waaruit gekozen kan worden. Hierbij kan het voorkomen dat de ene variant uit meer artikelen of artikelleden bestaat dan een andere variant. Zie bijvoorbeeld artikel 4; variant A bestaat uit de artikelen 4 tot en met 8, terwijl variant B uit één artikel (4) bestaat.

Nadere uitleg is opgenomen in de implementatiehandleiding, onderdeel van de bij deze modelverordening behorende ledenbrief.

De raad van de gemeente [**naam gemeente**];
gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van [**datum en nummer**];
gelet op de artikelen 2.9, 2.10, 2.12 [en 8.1.1, vierde lid,] van de Jeugdwet;
gezien het advies van [**naam commissie**];
[overwegende dat de Jeugdwet de verantwoordelijkheid voor het organiseren van goede en toegankelijke jeugdhulp bij de gemeente heeft belegd, waarbij het uitgangspunt is dat de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen allereerst bij de ouders en de jeugdige zelf ligt; en dat het noodzakelijk is om regels vast te stellen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening, over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen, de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld, voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een persoonsgebonden budget alsmede misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet, en regels ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan;
overwegende dat het voorts wenselijk is te bepalen onder welke voorwaarden degene aan wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot diens sociale netwerk;]

besluit vast te stellen de Verordening jeugdhulp [**naam gemeente en eventueel jaartal**]

Artikel 1. Begripsbepalingen

In deze verordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- andere voorziening: voorziening anders dan in het kader van de Jeugdwet, op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning of werk en inkomen;
[- *gesprek: gesprek als bedoeld in artikel 6;*]
- hulpvraag: behoefte van een jeugdige of zijn ouders aan jeugdhulp in verband met opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen, als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, van de wet;
- individuele voorziening: op de jeugdige of zijn ouders toegesneden voorziening als bedoeld in artikel 2, tweede lid;
[- *melding: melding van een hulpvraag als bedoeld in artikel 4, eerste lid;*]
- overige voorziening: overige voorziening als bedoeld in artikel 2, eerste lid;
- pgb: persoonsgebonden budget als bedoeld in artikel 8.1.1 van de wet, zijnde een door het college verstrekt budget aan een jeugdige of zijn ouders, dat hen in staat stelt de jeugdhulp die tot de individuele voorziening behoort van derden te betrekken;
- wet: Jeugdwet.

Artikel 2. Vormen van jeugdhulp

Variant A (raad legt vormen van jeugdhulp op hoofdlijnen vast en delegeert uitwerking aan college)

1. De volgende vormen van overige voorzieningen zijn beschikbaar: [... **(opsomming algemene categorieën)**].
2. De volgende vormen van individuele voorzieningen zijn beschikbaar: [... **(opsomming algemene categorieën)**].
3. Het college stelt bij nadere regeling vast welke overige en individuele voorzieningen op basis van het eerste en tweede lid beschikbaar zijn.

Variant B (raad legt vormen van jeugdhulp gedetailleerd in de verordening vast)

1. De volgende overige voorzieningen zijn beschikbaar: [... **(opsomming in te kopen jeugdhulp)**].
2. De volgende individuele voorzieningen zijn beschikbaar: [... **(opsomming in te kopen jeugdhulp)**].

Artikel 3. Toegang jeugdhulp via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts

1. Het college draagt zorg voor de inzet van jeugdhulp na een verwijzing door de huisarts, medisch specialist en jeugdarts naar een jeugdhulpaanbieder, als en voor zover genoemde jeugdhulpaanbieder van oordeel is dat inzet van jeugdhulp nodig is.

Variant A (college legt op verzoek jeugdige/ouders individuele voorziening bij beschikking vast)

2. Als de jeugdige of zijn ouders hierom verzoeken, legt het college de te verlenen individuele voorziening, dan wel het afwijzen daarvan, vast in een beschikking als bedoeld in artikel 9.

Variant B (college legt individuele voorziening bij beschikking vast)

2. Het college legt de te verlenen individuele voorziening, dan wel het afwijzen daarvan, vast in een beschikking als bedoeld in artikel 9.

Variant A (raad stelt voor de toegang tot jeugdhulp via de gemeente procedureregels in artikel 4 tot en met 8 van de verordening vast; variant B volgt na artikel 8)

Artikel 4. Toegang jeugdhulp via de gemeente, melding hulpvraag

1. Jeugdigen en ouders kunnen een hulpvraag melden bij het college.
2. Het college bevestigt de ontvangst van een melding schriftelijk.
3. In spoedeisende gevallen treft het college zo spoedig mogelijk een passende tijdelijke maatregel of vraagt het college een machtiging gesloten jeugdhulp als bedoeld in hoofdstuk 6 van de wet.
4. Jeugdigen en ouders kunnen zich rechtstreeks wenden tot een overige voorziening.

Artikel 5. Vooronderzoek

1. Het college verzamelt alle voor het onderzoek, bedoeld in artikel 6, van belang zijnde en toegankelijke gegevens over de jeugdige en zijn situatie en maakt vervolgens zo spoedig mogelijk met hem of zijn ouders een afspraak voor een gesprek. Hierbij brengt het college de jeugdige en zijn ouders op de hoogte van de mogelijkheid om binnen een redelijke termijn een familiegroepsplan als bedoeld in artikel 1.1 van de wet op te stellen. Als de jeugdige en zijn ouders daarom verzoeken, draagt het college zorg voor ondersteuning bij het opstellen van een familiegroepsplan.
2. Voor het gesprek verschaffen de jeugdige of zijn ouders aan het college alle overige gegevens en bescheiden die naar het oordeel van het college voor het onderzoek nodig zijn en waarover zij redelijkerwijs de beschikking kunnen krijgen. De jeugdige of zijn ouders verstrekken in ieder geval een identificatiedocument als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht ter inzage.
3. Het college kan in overleg met de jeugdige of zijn ouders afzien van een vooronderzoek als bedoeld in het eerste en tweede lid.

Artikel 6. Gesprek

1. Het college onderzoekt in een gesprek tussen deskundigen en de jeugdige of zijn ouders, zo spoedig mogelijk en voor zover nodig:
 - a. de behoeften, persoonskenmerken, voorkeuren, veiligheid, ontwikkeling en gezinssituatie van de jeugdige en het probleem of de hulpvraag;
 - b. het gewenste resultaat van het verzoek om jeugdhulp;
 - c. het vermogen van de jeugdige of zijn ouders om zelf of met ondersteuning van de naaste omgeving een oplossing voor de hulpvraag te vinden;
 - d. de mogelijkheden om gebruik te maken van een andere voorziening;

- e. de mogelijkheden om jeugdhulp te verlenen met gebruikmaking van een overige voorziening;
 - f. de mogelijkheden om een individuele voorziening te verstrekken;
 - g. de wijze waarop een mogelijk toe te kennen individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, of werk en inkomen;
 - h. hoe rekening zal worden gehouden met de godsdienstige gezindheid, de levensovertuiging en de culturele achtergrond van de jeugdige en zijn ouders, en
[i. de mogelijkheden om te kiezen voor de verstrekking van een pgb, waarbij de jeugdige of zijn ouders in begrijpelijke bewoordingen worden ingelicht over de gevolgen van die keuze.]
[2. In de gevallen bedoeld in artikel 8.2.1 van de wet informeert het college de ouders dat een ouderbijdrage is verschuldigd en hoe deze bijdrage wordt geïnd.]
3. Als de jeugdige en zijn ouders een familiegroepsplan als bedoeld in artikel 1.1 van de wet hebben opgesteld, betreft het college dat als eerste bij het onderzoek, bedoeld in het eerste lid.
 4. Het college informeert de jeugdige of zijn ouders over de gang van zaken bij het gesprek, hun rechten en plichten en de vervolprocedure en vraagt hen toestemming om hun persoonsgegevens te verwerken.
 5. Het college kan in overleg met de jeugdige of zijn ouders afzien van een gesprek.

Artikel 7. Verslag

1. Het college zorgt voor schriftelijke verslaglegging van het onderzoek, bedoeld in artikel 6.
2. Binnen [...] werkdagen na het gesprek verstrekt het college aan de jeugdige of zijn ouders een verslag van de uitkomsten van het onderzoek, tenzij zij hebben meegedeeld dit niet te wensen.
3. Opmerkingen of latere aanvullingen van de jeugdige of zijn ouders worden aan het verslag toegevoegd.

Artikel 8. Aanvraag

1. Jeugdigen en ouders kunnen een aanvraag om een individuele voorziening schriftelijk indienen bij het college. [Een aanvraag wordt ingediend door middel van een door het college vastgesteld formulier.]
[2. Het college kan een ondertekend verslag van het gesprek aanmerken als aanvraag als de jeugdige of zijn ouders dat op het verslag hebben aangegeven.]

Variant B (raad delegeert aan college de vaststelling van procedureregels voor de toegang tot jeugdhulp via de gemeente; de artikelen 4 t/m 8 hierboven dienen dan niet overgenomen te worden in de raadsverordening, maar kunnen wel gebruikt worden om de nadere regeling van het college vorm te geven)

Artikel 4. Toegang jeugdhulp via de gemeente

Het college stelt bij nadere regeling regels met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Het college geeft daarbij aan op welke wijze hij jeugdigen en ouders informeert over de mogelijkheid en het belang om in bepaalde gevallen een beroep op jeugdhulp te doen.

Artikel 9. Inhoud beschikking (nummering artikel 9 sluit aan bij artikel 3 tot en met 8, variant A)

- [1. In de beschikking tot verstrekking van een individuele voorziening wordt in ieder geval aangegeven of de voorziening in natura of als pgb wordt verstrekt en wordt tevens aangegeven hoe bezwaar tegen de beschikking kan worden gemaakt.]

Variant A (afspraken of plan in beschikking vastleggen)

2. Bij het verstrekken van een individuele voorziening worden in de beschikking [tevens] de met de jeugdige of zijn ouders gemaakte afspraken vastgelegd.

Variant B (opsomming onderdelen beschikking in de verordening)

2. Bij het verstrekken van een voorziening in natura wordt in de beschikking [tevens] in ieder geval vastgelegd:
 - a. welke de te verstrekken voorziening is en wat het beoogde resultaat daarvan is;
 - b. wat de ingangsdatum en duur van de verstrekking is;
 - c. hoe de voorziening wordt verstrekt, en indien van toepassing, en
 - d. welke andere voorzieningen relevant zijn of kunnen zijn.

3. Bij het verstrekken van een voorziening in de vorm van een pgb wordt in de beschikking [*tevens*] in ieder geval vastgelegd:

- a. voor welk resultaat het pgb kan worden aangewend;
- b. welke kwaliteitseisen gelden voor de besteding van het pgb;
- c. wat de hoogte van het pgb is en hoe hiertoe is gekomen;
- d. wat de duur is van de verstrekking waarvoor het pgb is bedoeld, en
- e. de wijze van verantwoording van de besteding van het pgb.

4. Als sprake is van een te betalen ouderbijdrage worden de jeugdige of zijn ouders daarover in de beschikking geïnformeerd.

Artikel 10. Regels voor pgb

[1. *Het college verstrekt een pgb in overeenstemming met artikel 8.1.1 van de wet.*]

Variant A (raad stelt wijze van vaststellen hoogte pgb in de verordening vast)

2. De hoogte van een pgb:

- a. wordt bepaald aan de hand van een door de jeugdige of zijn ouders opgesteld plan over hoe zij het pgb gaan besteden;
- b. is toereikend om veilige, doeltreffende en kwalitatief goede jeugdhulp in te kopen, en
- c. bedraagt niet meer dan de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate individuele voorziening in natura.

Variant B (raad delegeert bevoegdheid vaststellen hoogte pgb naar het college)

2. Het college bepaalt bij nadere regeling op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld.

Variant AA (raad stelt zelf voorwaarden vast voor pgb voor persoon uit sociaal netwerk)

3. De persoon aan wie een pgb wordt verstrekt, kan de jeugdhulp onder de volgende voorwaarden betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk:

- a. [dat deze persoon een lager tarief krijgt betaald voor zijn diensten dan het ingevolge het tweede lid vastgestelde tarief **OF** dat deze persoon maximaal het op grond van de Wet langdurige zorg geldende pgb-uurtarief voor hulp van niet-professionele zorgverleners krijgt betaald voor zijn diensten];
- b. dat deze persoon heeft aangegeven dat de zorg aan de belanghebbende voor hem niet tot overbelasting leidt, en
- c. dat tussenpersonen of belangbehartigers niet uit het pgb mogen worden betaald.

Variant BB (raad delegeert bevoegdheid om voorwaarden te stellen aan pgb voor persoon uit sociaal netwerk)

3. Het college bepaalt bij nadere regeling onder welke voorwaarden de persoon aan wie een pgb wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk.

Artikel 11. Nieuwe feiten en omstandigheden, herziening, intrekking of terugvordering

1. Onverminderd artikel 8.1.2 van de wet doen een jeugdige of zijn ouders op verzoek of onverwijld uit eigen beweging aan het college mededeling van alle feiten en omstandigheden, waarvan hun redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat deze aanleiding kunnen zijn tot heroverweging van een beslissing aangaande een individuele voorziening.

2. Onverminderd artikel 8.1.4 van de wet kan het college een beslissing aangaande een individuele voorziening herzien dan wel intrekken als het college vaststelt dat:

- a. de jeugdige of zijn ouders onjuiste of onvolledige gegevens hebben verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid;
- b. de jeugdige of zijn ouders niet langer op de individuele voorziening of op het pgb zijn aangewezen;
- c. de individuele voorziening of het pgb niet meer toereikend is te achten;
- d. de jeugdige of zijn ouders niet voldoen aan de voorwaarden van de individuele voorziening of het pgb, of
- e. de jeugdige of zijn ouders de individuele voorziening of het pgb niet of voor een ander doel gebruiken dan waarvoor het is bestemd.

3. Als het college een beslissing op grond van het tweede lid, onder a, heeft ingetrokken en de verstrekking van de onjuiste of onvolledige gegevens opzettelijk heeft plaatsgevonden, kan het college van degene die opzettelijk onjuiste of onvolledige gegevens heeft verschaft geheel of gedeeltelijk de geldswaarde vorderen van de ten onrechte genoten individuele voorziening of het ten onrechte genoten pgb.

4. Een beslissing tot verlening van een pgb kan worden ingetrokken als blijkt dat het pgb binnen [...] **(bijvoorbeeld zes maanden)** na uitbetaling niet is aangewend voor de bekostiging van de voorziening waarvoor de verlening heeft plaatsgevonden.
5. Het college onderzoekt uit het oogpunt van kwaliteit van de geleverde zorg, al dan niet steekproefsgewijs, de bestedingen van pgb's.

Artikel 12. Verhouding prijs en kwaliteit aanbieders jeugdhulp en uitvoerders kinderschermingsmaatregelen en jeugdreclassering

Het college houdt in het belang van een goede prijs-kwaliteitverhouding bij de vaststelling van de tarieven die het hanteert voor door derden te leveren jeugdhulp of uit te voeren kinderschermingsmaatregelen of jeugdreclassering, rekening met:

- a. de aard en omvang van de te verrichten taken;
- b. de voor de sector toepasselijke CAO-schalen in relatie tot de zwaarte van de functie;
- c. een redelijke toeslag voor overheadkosten;
- d. een voor de sector reële mate van non-productiviteit van het personeel als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg;
- e. de kosten voor bijscholing van het personeel, en
- f. [...].

[Artikel 13. Vertrouwenspersoon

1. Het college zorgt ervoor dat jeugdigen, ouders en pleegouders een beroep kunnen doen op een onafhankelijke vertrouwenspersoon
2. Het college wijst jeugdigen en ouders erop dat zij zich desgewenst kunnen laten bijstaan door een onafhankelijke vertrouwenspersoon.]

[Artikel 14. Klachtregeling

Het college stelt een regeling vast voor de afhandeling van klachten van jeugdigen en ouders die betrekking hebben de wijze van afhandeling van meldingen en aanvragen als bedoeld in deze verordening.]

Artikel 15. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

1. Het college stelt cliënten en vertegenwoordigers van cliëntgroepen vroegtijdig in de gelegenheid voorstellen voor het beleid betreffende jeugdhulp te doen, advies uit te brengen bij de besluitvorming over verordeningen en beleidsvoorstellen betreffende jeugdhulp, en voorziet hen van ondersteuning om hun rol effectief te kunnen vervullen.
2. Het college zorgt ervoor dat ingezetenen kunnen deelnemen aan periodiek overleg, waarbij zij onderwerpen voor de agenda kunnen aanmelden, en dat zij worden voorzien van de voor een adequate deelname aan het overleg benodigde informatie en ondersteuning.
3. Het college stelt nadere regels vast ter uitvoering van het eerste en tweede lid.

[Artikel 16. Evaluatie

Het door het gemeentebestuur gevoerde beleid wordt eenmaal per [...] jaar geëvalueerd. Het college zendt hiertoe telkens [...] jaar na de inwerkingtreding van de verordening aan de gemeenteraad een verslag over de doeltreffendheid en de effecten van de verordening in de praktijk.]

Artikel 17. Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking op [datum].
2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening jeugdhulp gemeente [naam en eventueel jaartal].

Toelichting

NB Deze toelichting is geschreven met de (mogelijke) keuzes die in de Modelverordening jeugdhulp gemaakt zijn in gedachte. Als een individuele gemeente op punten andere keuzes maakt, dan sluit deze toelichting mogelijk niet aan. Wel kan ze uiteraard als basis dienen voor een door de gemeente zelf op te stellen toelichting. Voor een goed beeld dient deze modelverordening in samenhang met de hierbij behorende ledenbrief gelezen te worden.

Algemeen

Deze verordening geeft uitvoering aan de Jeugdwet. Deze wet maakt onderdeel uit van de bestuurlijke en financiële decentralisatie naar gemeenten van de jeugdzorg, de jeugd-ggz, de zorg voor verstandelijk beperkte jeugdigen en de begeleiding en persoonlijke verzorging van jeugdigen. Daarnaast wordt met deze wet een omslag gemaakt van een stelsel gebaseerd op een wettelijk recht op zorg (aanspraak) naar een stelsel op basis van een voorzieningenplicht voor gemeenten (voorziening), op een wijze zoals eerder is gebeurd met de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Het wettelijke recht op jeugdzorg en individuele aanspraken op jeugdzorg worden hierbij vervangen door een voorzieningenplicht waarvan de aard en omvang in beginsel door de gemeente worden bepaald (maatwerk). Het doel van het jeugdzorgstelsel blijft echter onverminderd overeind: jeugdigen en ouders krijgen waar nodig tijdig bij hun situatie passende hulp, met als beoogd doel ervoor te zorgen de eigen kracht van de jongere en het zorgend en probleemoplossend vermogen van het gezin te versterken.

De Jeugdwet schrijft in de artikelen 2.9, 2.10 en 2.12 voor dat de gemeenteraad per verordening in ieder geval regels opstelt:

- over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige (jeugdhulp)voorzieningen;
- met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning, de wijze van beoordeling van en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening;
- over de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen;
- over de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld;
- voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijke gebruik van de Jeugdwet;
- over de wijze waarop ingezetenen worden betrokken bij de uitvoering van de Jeugdwet, en
- ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit van jeugdhulp, kindbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering, waar het college ten aanzien daarvan de uitvoering van de Jeugdwet door derden laat verrichten. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Artikel 2.9 van de Jeugdwet biedt verder ruimte om met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens de Jeugdwet andere regels te stellen. Deze verordening maakt hier spaarzaam gebruik van; om een meer compleet beeld te geven van de rechten en plichten van burgers en de gemeente. Dit geldt bijvoorbeeld voor de bepalingen omtrent het familiegroepsplan, de vertrouwenspersoon en het klachtrecht. Daarnaast kan op grond van artikel 8.1.1, vierde lid, bij verordening bepaald worden onder welke voorwaarden de persoon aan wie een persoonsgebonden budget wordt verstrekt, de jeugdhulp kan betrekken van een persoon die behoort tot zijn sociale netwerk.

Deze verordening kan niet los worden gezien van het beleidsplan, dat de raad op grond van artikel 2.2 van de Jeugdwet eveneens dient vast te stellen. In dit beleidsplan wordt het door het gemeentebestuur te voeren beleid vastgelegd met betrekking tot preventie en jeugdhulp, de uitvoering van kindbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering.

Familiegroepsplan

Het familiegroepsplan is in artikel 1.1 van de Jeugdwet gedefinieerd als: hulpverleningsplan of plan van aanpak opgesteld door de ouders, samen met bloedverwanten, aanverwanten of anderen die tot de sociale omgeving van de jeugdige behoren. In artikel 4.1.2 van de Jeugdwet is bepaald dat de jeugdhulpaanbieder of de gecertificeerde instelling bij het uitvoeren van artikel 4.1.1 en indien sprake

is van vroegsignalering van opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen, als eerste de mogelijkheid biedt om, binnen redelijke termijn, een familiegroepsplan op te stellen. Op grond van artikel 2.1, onder g, van de Jeugdwet maakt het familiegroepsplan onderdeel uit van het gemeentelijk beleid.

Deze bepalingen zijn een uitloeisel van het amendement Voordewind/Ypma (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 83). Dit amendement beoogt ouders, familieleden en anderszins direct betrokkenen de mogelijkheid te geven om (ook in de preventieve fase) voor gedwongen of vrijwillige jeugdhulp mee te denken en te helpen aan een oplossing. Burgers zijn in veel gevallen zeer wel in staat verantwoordelijkheid te nemen voor problemen in eigen familie- of vriendenkring. Sociale samenhang draagt daarnaast bij aan het welzijn van kinderen. Door vormen van hulp van betrokkenen en steun uit directe kring kan bovendien uithuisplaatsing worden afgewend en wordt netwerkpleegzorg bevorderd. Een familiegroepsplan kan bijvoorbeeld binnen een wijkteam worden georganiseerd. Indien het een machtiging of een voorwaardelijke machtiging betreft biedt de kinderrechtster de kans voor het opstellen van een familiegroepsplan.

Als er een familiegroepsplan is opgesteld, kan dit als hulpverleningsplan gaan gelden. De jeugdhulpaanbieder zal dan niet zelf weer een heel nieuw plan gaan opstellen. Wel kan het in de loop van het traject nodig blijken het plan te actualiseren. De hulpverlener zal dat dan bij de opstellers van het familiegroepsplan aan moeten kaarten. Ook is de uitvoering van een familiegroepsplan begrensd door het professionele kader op grond van de te hanteren professionele standaard als bedoeld in artikel 453 van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 4.1.1, tweede lid, juncto 4.1.5, eerste lid, van de Jeugdwet en de verplichte meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling. Deze eisen zijn geoperationaliseerd in het Kwaliteitskader van het Besluit Jeugdwet. De professional zal dus vanuit zijn beroepsuitoefening moeten toetsen of hij uitvoering kan geven aan het familiegroepsplan en daarover in gesprek moeten gaan met betrokkenen, met als ondergrens de veiligheid en gezonde ontwikkeling van de jeugdige. Het familiegroepsplan speelt zoals vermeld ook een rol in het gedwongen kader. De bepalingen in de verordening (zie artikel 5, eerste lid, en artikel 6, derde lid) omtrent het familiegroepsplan betreffen echter alleen het vrijwillig kader van jeugdhulp.

Vrij toegankelijk

In de verordening is onderscheid gemaakt tussen overige (vrij-toegankelijke) en individuele (niet vrij-toegankelijke) voorzieningen op het gebied van jeugdhulp (zie artikel 2, eerste, respectievelijk tweede lid). Voor een deel van de hulpvragen zal volstaan kunnen worden met een vrij-toegankelijke voorziening. Hier kunnen de jeugdige en zijn ouders gebruik van maken zonder dat zij daarvoor een verwijzing of een besluit van de gemeente nodig hebben. De jeugdige en zijn ouders kunnen zich voor deze jeugdhulp dus rechtstreeks tot de jeugdhulpaanbieder wenden.

Toegang jeugdhulp via de gemeente

Ook kan een hulpvraag van een jeugdige of zijn ouder binnenkomen bij de gemeente. De beslissing door de gemeente welke zorg een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft, komt vervolgens tot stand in overleg met die jeugdige en zijn ouders. In een gesprek tussen een door de gemeente ingezette deskundige en de jeugdige en zijn ouders zal gekeken worden wat de jeugdige en zijn ouders eventueel zelf of met behulp van hun netwerk kunnen doen aan het probleem. Als aanvullend daarop een voorziening op het gebied van jeugdhulp nodig is, dan zal eerst gekeken worden of dit een vrij-toegankelijke voorziening is of een niet vrij-toegankelijke voorziening. Is het laatste het geval dan neemt deze deskundige, namens het college, een besluit en verwijst hij de jeugdige door naar de jeugdhulpaanbieder die volgens de deskundige de aangewezen is om de betreffende problematiek aan te pakken.

Toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist

De Jeugdwet regelt daarnaast dat de jeugdhulp toegankelijk is na een verwijzing door de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist. Na een dergelijke verwijzing staat echter nog niet vast welke specifieke behandelvorm van jeugdhulp (dus bijvoorbeeld welke therapie) een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft. Een jeugdige kan op dat moment terecht bij de jeugdhulpaanbieder die de gemeente heeft ingekocht. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder zelf zijn die op basis van zijn professionele autonomie na de verwijzing beoordeelt welke voorziening precies nodig is (de behandelvorm), hoe vaak iemand moet komen (de omvang) en hoe lang (de duur). Bij deze beoordeling dient de jeugdhulpaanbieder zich te houden aan de afspraken die hij daarover met de gemeente heeft gemaakt in het kader van de contract- of subsidierelatie. Deze afspraken zien op hoe de gemeente haar regierol kan waarmaken en op de omvang van het pakket. Deze afspraken zullen verder ook ingaan op hoe de artsen en de gemeentelijke toegang goed van elkaar op de hoogte zijn

van de doorverwijzing of behandeling van een kind, zodat de integrale benadering rond het kind en het principe van 1 gezin – 1 regisseur – 1 plan, met name bij multiproblematiek, kan worden geborgd en er geen nieuwe 'verkokering' zal plaatsvinden, waarbij professionals niet goed van elkaar weten dat zij bij het gezin betrokken zijn. Daarnaast zal de jeugdhulpaanbieder rekening moeten houden met de regels die de gemeente bij verordening heeft gesteld. Deze verordening regelt welk aanbod van de gemeente alleen via verwijzing of met een besluit van de gemeente toegankelijk is (zie artikel 2). Omdat de gemeente verder geen nadrukkelijke rol speelt in bij de toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist, regelt deze slechts een enkel aspect met betrekking tot het proces (zie artikel 3). Artikel 9 en verder zijn wel van overeenkomstige toepassing.

Toegang via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter, het openbaar ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting

Een andere ingang tot de jeugdhulp is via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter (via een kindbeschermsmaatregel of een maatregel tot jeugdreclassering), het openbaar ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting. De gecertificeerde instelling is verplicht om bij de bepaling van de in te zetten jeugdhulp in het kader van een door de rechter opgelegde kindbeschermsmaatregel of jeugdreclassering te overleggen met de gemeente. Uiteraard kan bij dit overleg een kostenafweging plaatsvinden. De gemeente is op haar beurt vervolgens gehouden de jeugdhulp in te zetten die deze partijen nodig achten ter uitvoering van de kindbeschermsmaatregel of de jeugdreclassering. Deze leveringsplicht van de gemeente vloeit voort uit het feit dat uitspraken van rechters te allen tijde moeten worden uitgevoerd om rechtsgelijkheid en rechtszekerheid te kunnen garanderen. Ook hier geldt dat de gecertificeerde instelling in beginsel gebonden is aan de jeugdhulp die de gemeente heeft ingekocht. Als de kinderrechter een ondertoezichtstelling of gezagsbeëindiging uitspreekt, wijst hij gelijktijdig in de beschikking de gecertificeerde instelling aan die de maatregel gaat uitvoeren. Dit kan de rechter juist omdat de raad voor de kindbescherming in zijn verzoekschrift een concreet advies geeft over welke gecertificeerde instelling de maatregel zou moeten uitvoeren. De raad voor de kindbescherming neemt een gecertificeerde instelling in zijn verzoekschrift op die na overleg met de gemeente en gezien de concrete omstandigheden van het geval hiervoor het meest geschikt lijkt. De raad voor de kindbescherming is verplicht om hierover met de gemeente te overleggen. Deze toegang wordt al in de Jeugdwet zelf geregeld en komt verder dus niet terug in deze verordening.

Toegang via het advies- en meldpunt huiselijk geweld en kindermishandeling (AMHK)

Ten slotte vormt ook het AMHK een toegang tot onder andere jeugdhulp. Het AMHK geeft advies over vermoedens en gevallen van huiselijk geweld en kindermishandeling, onderzoekt indien nodig op basis van een melding of er sprake is van kindermishandeling, motiveert zo nodig ouders tot accepteren van jeugdhulp en legt daartoe contacten met de hulpverlening. Deze toegang wordt al in de Jeugdwet zelf geregeld en komt verder dus niet terug in deze verordening.

Artikelsgewijs

Artikel 1. Begripsbepalingen

Onder het begrip 'andere voorziening' wordt in deze verordening verstaan een voorziening die niet op grond van de Jeugdwet wordt getroffen, maar in het kader van maatschappelijke ondersteuning, onderwijs, werk en inkomen of zorg. Zie ook artikel 2.9, onder b, van de wet. De individuele voorzieningen en overige voorzieningen zijn opgenomen in artikel 2. Hoe individuele voorzieningen verkregen kunnen worden, is nader geregeld in artikel 3 [e.v.].

[De definities van 'gesprek' en 'melding' zijn nodig omdat deze begrippen niet zijn gedefinieerd in de wet en het gebruik hier afwijkt van het normaal spraakgebruik.

De melding is het eerste contact van jeugdigen en ouders met het college om aan te geven dat zij behoefte hebben aan jeugdhulp. De melding (artikel 4) is iets anders dan de aanvraag om een individuele voorziening; dit laatste is geregeld in artikel 8.

Het gesprek is het mondeling contact bij het onderzoek naar de hulpvraag waarin het college - in de praktijk zal het college deze bevoegdheid mandateren aan deskundigen - met degene die jeugdhulp vraagt zijn gehele situatie bespreekt ten aanzien van de ondervonden problemen en de gevolgen daarvan en de gewenste resultaten van de te kiezen oplossingen.]

De definitie van 'pgb' is opgenomen omdat de afkorting pgb in het spraakgebruik inmiddels meer is ingeburgerd dan voluit 'persoonsgebonden budget'.

Het aantal definities van artikel 1 is beperkt aangezien de wet al een flink aantal definities kent die ook bindend zijn voor deze verordening. Deze wettelijke definities zijn dan ook niet nogmaals opgenomen in de verordening. Het betreft onder meer definities van centrale begrippen als 'jeugdhulp', 'jeugdige' en 'ouder'. In de verordening gebruiken we de begrippen jeugdige en ouder overeenkomstig de Jeugdwet. Indien mogelijk aangeduid algemeen als 'jeugdigen en ouders' en specifiek veelal als 'de jeugdige of zijn ouders'. Gebruik van 'of' impliceert ook de betekenis 'en'. Met de aanduiding 'de jeugdige of zijn ouders' bedoelen we dus: de jeugdige (van bijvoorbeeld 16 jaar of ouder) zelfstandig, de jeugdige met een of beide ouders (in de definitie van artikel 1 van de wet: de gezaghebbend ouder, adoptiefouder, stiefouder of een ander die een jeugdige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt, niet zijnde een pleegouder) (bij een jeugdige tussen de 12 en de 16 jaar), of de ouders namens de jeugdige (bij een jeugdige jonger dan 12 jaar).

In artikel 1.1 van de wet is jeugdhulp als volgt gedefinieerd:

1°. ondersteuning van en hulp en zorg, niet zijnde preventie, aan jeugdigen en hun ouders bij het verminderen, stabiliseren, behandelen en opheffen van of omgaan met de gevolgen van psychische problemen en stoornissen, psychosociale problemen, gedragsproblemen of een verstandelijke beperking van de jeugdige, opvoedingsproblemen van de ouders of adoptiegerelateerde problemen;

2°. het bevorderen van de deelname aan het maatschappelijk verkeer en van het zelfstandig functioneren van jeugdigen met een somatische, verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking, een chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem en die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, en

3°. het ondersteunen bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van de persoonlijke verzorging gericht op het opheffen van een tekort aan zelfredzaamheid bij jeugdigen met een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking of een somatische of psychiatrische aandoening of beperking, die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, met dien verstande dat de leeftijdsgrens van achttien jaar niet geldt voor jeugdhulp in het kader van jeugdstrafrecht.

Ook de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kent een aantal definitiebepalingen die voor deze verordening van belang zijn, zoals: 'aanvraag' (artikel 1:3, derde lid, van de Awb) en 'beschikking' (artikel 1:2 van de Awb).

Artikel 2. Vormen van jeugdhulp

Dit artikel geeft een nadere uitwerking van de verplichte delegatiebepaling van artikel 2.9, onder a, van de wet, waarin is bepaald dat de gemeente bij verordening regels stelt over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige (jeugdhulp)voorzieningen. Uit de memorie van toelichting op de wet (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 3) komt naar voren dat de burger recht heeft op een duidelijk beeld van het aanbod van voorzieningen binnen de gemeente.

Het begrip 'voorziening' is een lastig te vatten begrip. De wetgever waagt zich dan ook niet aan een definitie, maar geeft wel in de memorie van toelichting aan dat de door de gemeente te treffen voorziening zowel een algemene, vrij toegankelijke voorziening kan zijn als een individuele voorziening. Een individuele voorziening zal vaak betrekking hebben op meer gespecialiseerde zorg. De gemeente bepaalt zelf welke hulp vrij toegankelijk is en welke niet. Voor de niet vrij toegankelijke vormen van ondersteuning zal door de gemeente (artikel 4 [tot en met 8]) of door de huisarts, medisch specialist of jeugdarts en de jeugdhulpaanbieder (artikel 3) eerst beoordeeld moeten worden of de jeugdige of zijn ouders deze ondersteuning daadwerkelijk nodig hebben. Voorzieningen in de zin van de Jeugdwet zijn gerelateerd aan de drieledige wettelijke definitie van jeugdhulp (zie de toelichting op artikel 1). Een voorziening kan derhalve een breed spectrum van verschillende soorten ondersteuning, hulp en zorg omvatten. Een beschrijving is gewenst omdat de wetgever gemeenten opdraagt ervoor te zorgen dat de burger zich een beeld kan vormen van de voorzieningen in het kader van jeugdhulp.

NB Individuele gemeenten kunnen uiteindelijk naar aanleiding van de keuze voor één van de twee varianten – én de uiteindelijke invulling daarvan – deze toelichting zelf aanvullen.

Artikel 3. Toegang jeugdhulp via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts

In artikel 2.6, eerste lid, onderdeel g, van de Jeugdwet is geregeld dat, naast de gemeentelijk georganiseerde toegang tot jeugdhulp, ook de directe verwijzingsmogelijkheid door de huisarts, medisch specialist en jeugdarts naar de jeugdhulp blijft bestaan. Dit laatste geldt zowel voor de vrij-toegankelijke (overige) voorzieningen als de niet vrij-toegankelijke (individuele) voorzieningen. Met

een dergelijke verwijzing kan de jeugdige rechtstreeks aankloppen bij de jeugdhulpaanbieder. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder (bijvoorbeeld de jeugdpsychiater, de gezinswerker of orthopedagoog) zijn die na de verwijzing (stap 1) beoordeelt welke jeugdhulp precies nodig is. Deze bepaalt in overleg met de jeugdige of ouder daadwerkelijk de concrete inhoud, vorm, omvang en duur van de benodigde jeugdhulp. Deze aanbieder stelt dus feitelijk vast wat naar zijn oordeel de inhoud van de benodigde voorziening dient te zijn en hij zal zijn oordeel mede baseren op de protocollen en richtlijnen die voor een professional de basis van zijn handelen vormen (stap 2). Zie ook de algemene toelichting.

Nadere toelichting als voor variant A wordt gekozen

Als de jeugdige of zijn ouders dit wensen of in het uitzonderlijke geval dat het college een besluit neemt dat afwijkt van het oordeel van de jeugdhulpaanbieder, legt het college de te verlenen individuele voorziening, dan wel het afwijzen daarvan, vast in een beschikking aan de jeugdige of zijn ouders. Op die manier wordt de jeugdige en zijn ouders de benodigde rechtsbescherming geboden en wordt voorkomen dat het college talloze beschikkingen moet afgeven die hetzelfde luiden als hetgeen de jeugdige of zijn ouders naar het oordeel van de jeugdhulpaanbieder nodig hebben.

Nadere toelichting als voor variant B wordt gekozen

Het college legt de te verlenen individuele voorziening, dan wel het afwijzen daarvan, in alle gevallen vast in een beschikking aan de jeugdige of zijn ouders.

Artikel 4. Toegang jeugdhulp via de gemeente, melding hulpvraag (als voor variant A wordt gekozen)

Artikel 4. Toegang jeugdhulp via de gemeente (als voor variant B wordt gekozen)

Deze bepaling regelt de toegang van jeugdhulp via de gemeente en is opgenomen om een zorgvuldige procedure te waarborgen. Dit alles ter uitvoering van artikel 2.9, onder a, van de wet waarin is bepaald dat de gemeente bij verordening in ieder geval regels stelt over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening.

Nadere toelichting als voor variant A wordt gekozen

Voor het verkrijgen van een individuele, niet overige voorziening, geldt de in artikel 4 tot en met 8 beschreven procedure. Bij het onderzoek ter beoordeling van een aangemelde hulpvraag zal, zoals beschreven in artikel 6, in een gesprek met de jeugdige en zijn ouders de gehele situatie worden bekeken en kan bijvoorbeeld alsnog worden verwezen naar een overige jeugdhulpvoorziening in plaats van, of naast, mogelijke toekenning van een individuele voorziening.

Eerste lid: het college is verantwoordelijk voor de inzet van de noodzakelijke voorzieningen op het gebied van jeugdhulp. Het college is bevoegd om de toegang tot jeugdhulp te verlenen op grond van de wet. In de praktijk zal het college de beslissing over het inzetten van jeugdhulp niet zelf uitvoeren, maar mandateren aan deskundigen. Ook op andere plaatsen in deze verordening en in de wet waar staat "het college", kan het college deze bevoegdheid mandateren naar ondergeschikten dan wel niet-ondergeschikten op grond van de algemene regels van de Awb.

Vierde lid: de jeugdige of zijn ouders die een beroep willen doen op een overige voorziening kunnen hier direct naartoe zonder meldingsprocedure in de zin van (artikel 4 en volgende) deze verordening.

Zoals in de algemene toelichting al is aangehaald hebben jeugdigen en ouders onder de Jeugdwet geen wettelijk recht op jeugdzorg en geen individuele aanspraken op jeugdzorg. Wel is er een voorzieningsplicht voor de gemeente en het daaruit voortvloeiende recht van jeugdigen en ouders op een zorgvuldige procedure. Deze verordening bevat een aantal bepalingen die dit moeten waarborgen. Hiermee kan ten onrechte de schijn worden gewekt dat het telkens om een uitvoerig, onnodig bureaucratische proces gaat. Dit is echter geenszins de bedoeling. Zo kan het vooronderzoek (artikel 5), afhankelijk van de inhoud van de melding, meer of minder uitgebreid zijn. Er kan bovendien hiervan – en in bepaalde gevallen ook van het gesprek (artikel 6) – in overleg met de jeugdige of zijn ouders afgezien worden. Daartegenover staat dat, als dat nodig is, er ook sprake kan zijn van meerdere (opeenvolgende gesprekken). Als de jeugdige al bij de gemeente bekend is, zullen een aantal gespreksonderwerpen niet meer uitgediept hoeven te worden. Komen een jeugdige of zijn ouders voor het eerst bij de gemeente, dan zal een gesprek nodig zijn om een totaalbeeld van de jeugdige en zijn situatie te krijgen. Een vooronderzoek en gesprek zullen uiteindelijk vaak wel in enige

vorm nodig zijn, omdat voor een zorgvuldig te nemen besluit het van belang is dat alle feiten en omstandigheden van de specifieke hulpvraag worden onderzocht. Ook andere bepalingen (schriftelijke verslaglegging (artikel 7) en schriftelijke indiening aanvraag (artikel 8)) zijn opgenomen met het oog op een zorgvuldige procedure en in het belang van een zorgvuldige dossiervorming.

Artikel 5. Vooronderzoek

Deze bepaling is hier opgenomen om een zorgvuldige procedure te waarborgen en te zorgen dat jeugdigen en ouders goed worden geïnformeerd.

Het eerste lid dient ter voorbereiding van het gesprek waarbij voor het onderzoek naar aanleiding van de melding relevante bekende gegevens in kaart worden gebracht, zodat cliënten niet worden belast met vragen over zaken die bij de gemeente al bekend zijn en een goede afstemming mogelijk is met eventuele andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning of werk en inkomen. De regels met betrekking tot de privacy van betrokkenen en gegevensuitwisseling die gelden op grond van de Jeugdwet en de Wet bescherming persoonsgegevens zijn hierop van overeenkomstige toepassing. Indien gegevens nodig zijn waartoe het college geen toegang heeft in verband met de privacyregels, kan het college de jeugdige of zijn ouders vragen om toestemming om deze op te vragen of in te zien. Het vooronderzoek kan afhankelijk van de inhoud van de melding meer of minder uitgebreid zijn en omvat ook de uitnodiging voor het gesprek.

De tweede zin van het eerste lid vloeit voort uit het amendement Voordewind/Ypma (Kamerstukken II 2012/13, 33 684, nr. 83). De wet vraagt niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen. De bepaling is toch in de verordening opgenomen vanwege het belang om in de verordening een zorgvuldige procedure te waarborgen en te zorgen dat jeugdigen en ouders goed worden geïnformeerd over hun rechten en plichten. Dat jeugdigen en ouders niet gedwongen kunnen worden om een familiegroepsplan op te stellen spreekt voor zich, uiteraard kan het college het – in bepaalde gevallen waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – wel aanraden en stimuleren. Bovendien, ook als er geen familiegroepsplan wordt opgesteld, zullen bepaalde zaken die ter sprake kunnen komen tijdens het opstellen van een familiegroepsplan óók ter sprake komen tijdens het onderzoek (een gesprek tussen deskundigen en de jeugdige of zijn ouders, zie artikel 6, eerste lid). Dan gaat het bijvoorbeeld om het vermogen van de jeugdige of zijn ouders om zelf of met ondersteuning van de naaste omgeving een oplossing voor de hulpvraag te vinden.

De gemeente heeft in dezen de taak om haar beleid zo vorm te geven dat het gericht is op het tot stand brengen en uitvoeren van familiegroepsplannen (artikel 2.1, onder g, van de wet). Het kan zijn dat het nodig is om enige vorm van ondersteuning te bieden bij het opstellen van een familiegroepsplan om hier effectief uitvoering aan te geven. Dat deze ondersteuning geboden dient te worden als de jeugdige of zijn ouders hier behoefte aan hebben, wordt bevestigd in de laatste zin van het derde lid. Uiteraard kunnen de jeugdige of zijn ouders niet gedwongen worden om ondersteuning te accepteren, maar kan het college het – in bepaalde gevallen waar dat meerwaarde zou kunnen hebben – ook hier wel aanraden en stimuleren. Welke vorm deze ondersteuning heeft, is aan de gemeente, bovendien kan deze van geval tot geval verschillen.

Het familiegroepsplan moet binnen redelijke termijn opgesteld worden. Een vaste termijn stellen is niet mogelijk, aangezien dit ook mede afhangt van de mate waarin en de vorm van eventuele geboden ondersteuning. Omdat het onderwerp zal zijn van het onderzoek, ligt het voor de hand het familiegroepsplan voorafgaand aan het begin van het onderzoek wordt opgesteld. Maar ook tijdens het onderzoek kan mogelijk nog de (gedeelte) wens ontstaan om de eigen kracht nader te onderzoeken en een familiegroepsplan op te stellen. Zo de situatie zich daarvoor leent, kan dan besloten worden hiermee aan de slag te gaan en het onderzoek daarna voort te zetten.

Zie verder de algemene toelichting onder het kopje *Familiegroepsplan* en de toelichting onder artikel 6, derde lid.

Tweede lid: bij de vaststelling van de datum, het tijdstip en de locatie voor het gesprek kunnen dan ook al wat concrete vragen worden gesteld of aan de jeugdige of zijn ouders worden verzocht om nog een aantal stukken te overleggen. In het kader van de rechtmatigheid wordt in ieder geval de identiteit van de jeugdige of ouders vastgesteld aan de hand van een document als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht. Tevens kan worden beoordeeld of sprake is van een voorliggende voorziening en of het college op grond van artikel 1.2 van de wet al dan niet is gehouden om een voorziening op basis van deze wet te treffen.

In het derde lid is een bepaling opgenomen ter voorkoming van onnodige bureaucratie. Als de gemeente al een dossier heeft van de jeugdige of zijn ouders, en de jeugdige of zijn ouders geven toestemming om dit dossier te gebruiken, dan kan een vooronderzoek achterwege blijven. Een

gesprek over de acute hulpvraag is dan in de regel nog wel nodig. Indien de hulpvraag ook al bekend is, en het bijvoorbeeld over een vervolgvraag gaat, dan kan in overleg met de jeugdige of zijn ouders ook van het gesprek worden afgezien. Dit laatste is bepaald in artikel 6, derde lid.

Artikel 6. Gesprek

Voor een zorgvuldig te nemen besluit is het van belang dat alle feiten en omstandigheden van de specifieke hulpvraag worden onderzocht. Daarbij is het van belang dat het onderzoek in samenspraak met de jeugdige en zijn ouders wordt verricht. Voor een zorgvuldig onderzoek is veelal persoonlijk contact nodig om een totaalbeeld van de jeugdige en zijn ouders te krijgen. Het ligt daarom ook voor de hand dat tijdens een gesprek met de jeugdige en zijn ouders het een en ander wordt besproken. Of dit gesprek op een gemeentelocatie (wijkteam) plaatsvindt, op school, bij de jeugdige of zijn ouders thuis, of bij een andere deskundige zal afhankelijk van de concrete situatie worden besloten. Indien nodig voor het onderzoek, kan ook sprake zijn van meerdere (opeenvolgende) gesprekken.

In het gesprek zou duidelijk moeten worden hoe ook de meest complexe individuele voorzieningen kunnen worden getroffen. De wetgever omkleedt de procedure om te komen tot een individuele voorziening met allerlei waarborgen rond een deskundige beoordeling. Het kan zelfs gaan om diagnostiek om voor een psychiatrische behandeling in aanmerking te komen of voor een verblijf in 24-uursopvang. Dat zijn zwaarwegende beslissingen waaraan professioneel onderzoek en afweging aan ten grondslag ligt.

In het eerste lid is opgenomen dat het gesprek zo spoedig mogelijk moet plaatsvinden. Het hangt af van de situatie hoe snel dat kan of moet plaatsvinden.

In de onderdelen a tot en met [h **OF** i] zijn de onderwerpen van het gesprek weergegeven. Het betreft uiteraard altijd maatwerk. Indien de jeugdige al bij de gemeente bekend is, zullen een aantal gespreksonderwerpen niet meer uitgediept hoeven te worden en zal bijvoorbeeld alleen kunnen worden gevraagd of er nog nieuwe ontwikkelingen zijn. Komen een jeugdige of zijn ouders voor het eerst bij de gemeente, dan zal het gesprek dienen om een totaalbeeld van de jeugdige en zijn situatie te krijgen. In onderdeel c wordt de eigen kracht van jeugdigen en ouders voorop gesteld overeenkomstig het in de considerans van de wet [*en de verordening*] vermelde uitgangspunt dat de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen allereerst bij de ouders en de jeugdige zelf ligt. Een te verstrekken voorziening kan ook juist nodig zijn om de mate van probleemoplossend vermogen van de jeugdige en zijn ouders en die van de naaste omgeving te versterken.

Ten aanzien van de afstemmingsplicht in onderdeel g valt te denken aan een voorziening die een jeugdige ontvangt op grond van de AWBZ of de Zvw en een voorziening op het gebied van passend onderwijs.

[Het tweede lid dient ertoe ouders te informeren. Het college neemt niet de hoogte van de bijdrage in de kosten in de beschikking op. Dat loopt via het door het college daartoe aangewezen bestuursorgaan, evenals de mogelijkheid van bezwaar en beroep daartegen. In artikel 8.2.3 van de wet is bepaald dat de ouderbijdrage door 'het bestuursorgaan dat (door Onze Ministers) met (de vaststelling en) de inning is belast' wordt vastgesteld en ten behoeve van de gemeente wordt geïnd. De ouderbijdrage geldt op grond van art. 8.2.1 van de wet alleen in situaties van jeugdhulp buiten de thuissituatie. Zie ook artikel 9, vierde lid.]

Het derde lid bevestigt de regeling van het familiegroepsplan in de Jeugdwet (artikel 2.1, onder g, in samenhang met artikel 1.1). De wet vraagt niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen. De bepaling is toch in de verordening opgenomen vanwege het belang om in de verordening een compleet overzicht van rechten en plichten van jeugdigen en ouders te geven.

Als de jeugdige en zijn ouders wel een familiegroepsplan hebben opgesteld, dan wordt dit als eerste bij dat onderzoek betrokken. Uiteindelijk zal altijd het college moeten oordelen welke jeugdhulp zij nodig acht en in welke mate de jeugdige en zijn ouders, zo nodig met hulp uit de naaste omgeving, op eigen kracht bepaalde problemen (deels) kunnen oplossen. Een deugdelijk familiegroepsplan, al dan niet opgesteld met ondersteuning van de gemeente, kan deze stap in het proces vergemakkelijken. Het college dient een familiegroepsplan als eerste te betrekken bij het onderzoek; het kan een deugdelijk familiegroepsplan niet zomaar naast zich neerleggen.

Zie verder de algemene toelichting onder het kopje *Familiegroepsplan* en de artikelsgewijze toelichting bij artikel 5, derde lid.

Artikel 7. Verslag

Deze bepaling is opgenomen in het belang van een zorgvuldige dossiervorming en een zorgvuldige procedure. De invulling van deze verslagplicht is vormvrij. Hierbij is een voorbeeld genomen aan de praktijk van de Wmo. In de memorie van toelichting op het wetsvoorstel Wmo 2015 (Kamerstukken II 2013/14 33 841, nr.3) staat hierover dat het college een weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekt om de cliënt in staat te stellen een aanvraag te doen voor een maatwerkvoorziening. Dat moet in beginsel schriftelijk. Een goede weergave maakt het voor de gemeente inzichtelijk om een juiste beslissing te nemen op een aanvraag en draagt bij aan een inzichtelijke communicatie met de cliënt. Uiteraard zal de weergave van de uitkomsten van het onderzoek variëren met de uitkomsten van het onderzoek. Zo zal de weergave van het onderzoek bijvoorbeeld heel beperkt kunnen zijn als de cliënt van mening is goed geholpen te zijn en de uitkomst is dat geen aanvraag van een maatwerkvoorziening noodzakelijk is. Bij meer complexe onderzoeken zal uiteraard een uitgebreidere weergave noodzakelijk zijn. Desgewenst kan de gemeente de schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek ook gebruiken als een met de cliënt overeengekomen plan (arrangement) waarin de gemaakte afspraken en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, zijn vastgelegd. Het is in dat geval passend dat het college en de cliënt dit plan ondertekenen.

Het later toevoegen van opmerkingen of het aanbrengen van wijzigingen of het herstellen van feitelijke onjuistheden is eveneens vormvrij (derde lid).

Artikel 8. Aanvraag

Deze bepaling is een uitwerking van de verplichte delegatiebepaling van artikel 2.9, onder a, van de wet, waarbij is bepaald dat de gemeente bij verordening in ieder geval regels stelt met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Een aanvraag is nodig om een verleningsbeschikking voor een individuele voorziening te verkrijgen.

In de Awb worden regels gegeven omtrent de aanvraag. Deze verordening wijkt daarvan niet af. Op grond van artikel 4:1 van de Awb wordt een aanvraag tot het geven van een beschikking schriftelijk ingediend bij het bestuursorgaan dat bevoegd is op de aanvraag te beslissen (hier het college), tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald.

Beslistermijnen Awb

In de verordening is geen termijn opgenomen om te beslissen op een aanvraag. De regeling in de Awb geldt onverkort. In artikel 4:13 van de Awb is bepaald dat een beschikking dient te worden gegeven binnen een redelijke termijn van acht weken na ontvangst van de aanvraag. Indien een beschikking niet acht weken kan worden gegeven, dient het bestuursorgaan dit binnen deze termijn aan de aanvrager mede te delen en daarbij een redelijk termijn te noemen waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien (artikel 4:14, derde lid, van de Awb).

Deze termijnen zijn maximumtermijnen. Indien nodig kan na een melding binnen enkele dagen een individuele voorziening worden verstrekt, in complexe situaties zal in de regel in het belang van een zorgvuldig onderzoek een langere termijn nodig zijn. Bijvoorbeeld, indien een langer durend diagnosetraject benodigd is, kan dit ook tot een wat langere afhandelingsduur van de aanvraag leiden.

[Ter voorkoming van onnodige administratieve lasten is in het tweede lid de mogelijkheid opgenomen om een door de jeugdige of zijn ouders ondertekend verslag als aanvraag aan te merken.]

Artikel 9. Inhoud beschikking

Indien de jeugdige of zijn ouders een formele aanvraag bij het college indienen (artikel 8) of er overeenkomstig artikel 3, tweede lid, een beschikking afgegeven wordt, dient het college een schriftelijke beschikking op te stellen, waartegen zij bezwaar en beroep op grond van de Awb kunnen indienen. Uitgangspunt van de wet is dat de jeugdige of zijn ouders een voorziening in 'natura' krijgen. Indien gewenst door de jeugdige of zijn ouders bestaat echter de mogelijkheid van het toekennen van een pgb.

[Het eerste lid bevestigt de regeling van deze onderwerpen in de Jeugdwet en de Awb en is hier opgenomen in het belang van burgers om hen in de verordening een zo compleet mogelijk beeld te geven van hun rechten en plichten. De mogelijkheid om bezwaar in te dienen tegen de beschikking en

ook de daarop volgende mogelijkheid van beroep bij de rechter is geregeld in de Awb en geldt in beginsel voor alle beschikkingen. Indien een jeugdige of zijn ouders in bezwaar en beroep willen gaan, hebben zij op grond van de Awb het recht op het indienen van een aanvraag, waarmee een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit kan worden uitgelokt. Ook de weigering, of het te lang uitblijven van een beschikking, geeft de burger op grond van de Awb de ingang van bezwaar en beroep.]

NB Individuele gemeenten kunnen uiteindelijk naar aanleiding van de keuze uit de twee verschillende varianten deze toelichting zelf aanvullen.

In de beschikking wordt alleen ter informatie opgenomen dat een ouderbijdrage is verschuldigd (vierde lid). De vaststelling en inning geschieden door het bestuursorgaan dat namens de gemeente met de inning is belast.

Artikel 10. Regels pgb

Bij nota van wijziging (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 11, artikel MM) is de regeling in artikel 8.1.1 van de wet voor het pgb aangepast ("gestandaardiseerd") aan de verwante regelgeving met betrekking tot de maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015). In deze regeling stond dat een pgb slechts wordt verstrekt indien aan de in het derde lid gestelde voorwaarden is voldaan. Bij amendement Bergkamp/Voortman (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 109) is het woord 'slechts' geschrapt omdat dit een onnodige en overbodige inperking van het recht op een pgb leek te suggereren. Bij amendement Bisschop en Voortman (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 100) is het vijfde lid zo aangepast dat duidelijk is geworden dat jeugdigen of hun ouders zelf kunnen bijbetalen wanneer het tarief van de door hen gewenste aanbieder duurder is dan de in de betreffende situatie goedkoopst adequate door het college te bieden individuele voorziening in natura. Het college kan het pgb slechts weigeren voor dat gedeelte dat duurder is dan deze door het college te bieden individuele voorziening in natura.

[In het eerste lid is een verwijzing opgenomen naar het centrale pgb-artikel (8.1.1) van de wet. Dit lid is opgenomen teneinde in de verordening een compleet beeld van rechten en plichten van de cliënt te geven. In het eerste lid is verankerd dat het college op grond van artikel 8.1.1 van de wet een pgb kan verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, kan zelfs van een verplichting van het college worden gesproken (zie ook de tekst van artikel 8.1.1, eerste lid: "Indien de jeugdige of zijn ouders dit wensen ..."). Voor gemeenten is ondermeer van belang dat een pgb slechts wordt verstrekt indien de jeugdige of zijn ouders gemotiveerd kunnen aantonen dat de individuele voorziening die door een aanbieder wordt geleverd, niet passend is (zie artikel 8.1.1, derde lid, onder b).]

Het tweede lid berust op artikel 2.9, onder c, van de wet. In deze wetsbepaling staat dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld. Het derde lid berust op artikel 8.1.1, vierde lid, van de wet.

Nadere toelichting als voor variant A wordt gekozen

In artikel 8.1.1, vijfde lid, onderdeel a, van de wet is bepaald dat het college een pgb kan weigeren voor zover de kosten van het betrekken van de jeugdhulp van derden hoger zijn dan de kosten van de individuele voorziening. Zo wordt voorkomen dat inkoopvoordelen zouden wegvallen als te veel personen zelf ondersteuning willen inkopen met een pgb. Een pgb is gemiddeld genomen ook goedkoper dan zorg in natura omdat er minder overheadkosten hoeven te worden meegerekend. De maximale hoogte van een pgb is in de verordening begrensd op de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst adequate door het college ingekochte individuele voorziening in natura.

NB Individuele gemeenten kunnen uiteindelijk naar aanleiding van de keuze uit de twee verschillende varianten deze toelichting zelf aanvullen.

Artikel 11. Nieuwe feiten en omstandigheden, herziening, intrekking of terugvordering

Deze bepaling is een uitwerking van de bij nota van wijziging (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 11, artikel D) ingevoegde verplichte delegatiebepaling van artikel 2.9, onder d, van de wet, waarbij is bepaald dat de gemeente bij verordening regels stelt voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Ook deze bepaling beoogt het standaardiseren met de regelgeving met betrekking tot de aan elkaar

verwante beleidsterreinen van jeugdhulp en maatschappelijke ondersteuning. Zie ook de toelichting onder artikel 10.

In de toelichting op de nota van wijziging is voorts vermeld dat het tot de gemeentelijke verantwoordelijkheid behoort misbruik van de geboden voorzieningen te voorkomen en, waar nodig, op te treden tegen onterecht gebruik van individuele voorzieningen of persoonsgebonden budgetten. Een zorgvuldig gebruik van collectieve middelen is wezenlijk voor het draagvlak daarvan. De artikelen 8.1.2 tot en met 8.1.4 (oorspronkelijk genummerd: 8.1.1a tot en met 8.1.1c) zijn eveneens bij nota van wijziging en ter standaardisering van de regelgeving aan het wetsvoorstel toegevoegd.

Het eerste lid berust mede op artikel 8.1.2, eerste lid, van de wet. Ook de overige onderdelen van artikel 8.1.2 en artikel 8.1.3 en 8.1.4 geven handen en voeten aan de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik en zijn opgenomen in deze verordening. De wettekst van de artikelen 8.1.2 tot en met 8.1.4 is veelal beperkt tot de pgb. Waar mogelijk en zinvol, is dit ter uitwerking van de delegatiebepaling in artikel 2.9, onder d, van de wet, in de verordening uitgebreid tot de individuele voorziening in natura. Hiervoor kan ook steun gevonden worden in de tekst van de toelichting op artikel 8.1.2, waarbij is vermeld dat de in het eerste lid geregelde inlichtingenverplichting als uitgangspunt heeft dat van de jeugdige en zijn ouders aan wie een individuele voorziening of een daaraan gekoppeld pgb is verstrekt, verlangd kan worden dat ze voldoende gegevens en inlichtingen verstrekken om het college in staat te stellen te beoordelen of het beroep op die individuele voorziening of het daaraan gekoppelde pgb terecht is gedaan. Indien het de jeugdige of zijn ouders redelijkerwijs duidelijk moet zijn dat er feiten en omstandigheden, of daarin opgetreden wijzigingen, zijn die van invloed kunnen zijn op de toekenning van de individuele voorziening of het daaraan gekoppelde pgb, dienen zij dit onverwijld aan het college te melden. Verstrekken zij niet onverwijld uit eigen beweging of op verzoek van het college alle gevraagde inlichtingen en bewijsstukken, dan heeft dat gevolgen voor de toekenning van de voorziening of het daaraan gekoppelde pgb. Het college kan niet alleen bij een aanvraag, maar ook in andere stadia concrete informatie en bewijsstukken van de belanghebbende vragen.

Het tweede lid is geënt op artikel 8.1.4 van de wet. Ook hier is de tot de pgb beperkte reikwijdte van artikel 8.1.4 van de wet op grond van het bepaalde in artikel 2.9, onder d, van de wet uitgebreid tot de individuele voorziening in natura.

Artikel 12. Verhouding prijs en kwaliteit aanbieders jeugdhulp en uitvoerders kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering

Het college kan de uitvoering van de Jeugdwet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouders, door aanbieders laten verrichten (artikel 2.11, eerste lid, van de Jeugdwet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.12 van de Jeugdwet). Daarbij dient in ieder rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Om te voorkomen dat er alleen gekeken wordt naar de laagste prijs voor de uitvoering worden in dit artikel een aantal andere aspecten genoemd waarmee het college bij het vaststellen van tarieven (naast de prijs) rekening dient te houden. Hiermee wordt bereikt dat er een beter beeld ontstaat van reële kostprijs voor de activiteiten die zij door aanbieders willen laten uitvoeren. Uitgangspunt is dat de aanbieder kundig personeel inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden. Hiervoor is ten minste een beeld nodig van de vereiste activiteiten en de arbeidsvoorwaarden die daarbij horen. Dit biedt een waarborg voor werknemers dat hun werkzaamheden aansluiten bij de daarvoor geldende arbeidsvoorwaarden.

[Artikel 13. Vertrouwenspersoon

In artikel 2.6, eerste lid, onder f, van de wet is bepaald dat het college ervoor verantwoordelijk is dat jeugdigen, hun ouders of pleegouders een beroep kunnen doen op een vertrouwenspersoon. Met de vertrouwenspersoon wordt een functionaris bedoeld zoals deze nu al werkzaam is binnen de jeugdzorg. Onafhankelijkheid, beschikbaarheid en toegankelijkheid zijn belangrijke factoren (wettelijke vereisten) voor een goede invulling van deze functie.

De wet adresseert het college rechtstreeks en vraagt niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen. De bepaling uit de wet is toch in de verordening opgenomen vanwege het belang om in de

verordening een compleet overzicht van rechten en plichten van jeugdigen en ouders te geven. Bij algemene maatregel van bestuur (het Uitvoeringsbesluit Jeugdwet) zal een nadere uitwerking worden gegeven van de taken en bevoegdheden van de vertrouwenspersoon.]

[Artikel 14. Klachtregeling

Dit artikel regelt het gemeentelijke klachtrecht. De gemeente is al op grond van de Awb in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van bestuursorganen en personen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn. Gelet op het van toepassing zijnde hoofdstuk 9 van de Awb, waarin een uitvoerige regeling omtrent klachtbehandeling is gegeven, en ook het recht is neergelegd om na de afhandeling van de klacht de bevoegde ombudsman te verzoeken een onderzoek in te stellen, kan in deze verordening met een enkele bepaling worden volstaan.

In de regel zal de aanbieder worden aangesproken bij klachten over de wijze van behandeling. De klachtmogelijkheid tegenover de aanbieder is geregeld in artikel 4.2.1 e.v. van de wet. Pas wanneer dit klachtrecht niet logisch is, bijvoorbeeld bij gedragingen van gemeenteambtenaren, komt de gemeentelijke klachtmogelijkheid in zicht.]

Artikel 15. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

In dit artikel zijn bepalingen opgenomen over de medezeggenschap bij de gemeente. De mogelijkheid tot medezeggenschap tegenover de aanbieder is al geregeld in artikel 4.2.4 e.v. van de wet. Regeling van de medezeggenschap is verplicht op grond van artikel 2.10 van de wet in samenhang met artikel 2.1.3, derde lid, van de Wmo 2015. In artikel 2.10 worden de artikelen 2.1.3, derde lid, en 2.5.1 (jaarlijks cliëntervaringsonderzoek) van de Wmo 2015 van overeenkomstige toepassing verklaard. Ingevolge artikel 2.1.3, derde lid, van de Wmo 2015 dient bij verordening te worden bepaald op welke wijze ingezetenen worden betrokken bij de uitvoering van deze wet. Met het derde lid wordt het aan het college overgelaten om de exacte invulling van de medezeggenschap vorm te geven.

[Artikel 16. Evaluatie

Deze evaluatie is niet hetzelfde als de evaluatie die op centraal niveau zal plaatsvinden, maar kan wel de daarin verzamelde gegevens benutten.

Na aanvaarding van het amendement Bergkamp (Kamerstukken II 2013/14 33 684, nr. 30) is in artikel 12.2 van de wet opgenomen dat binnen drie jaar na de inwerkingtreding een evaluatie moet plaatsvinden over de doeltreffendheid en de effecten van deze wet in de praktijk.]

Van: VNG <VNG@VNG.NL>
Verzonden: vrijdag 17 oktober 2014 20:02
Aan: Stadhuis
Onderwerp: Ledenbrief 14/080 Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp, 17 oktober 2014

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Geachte heer/mevrouw,

Ledenbrief 14/080 - Geactualiseerde Modelverordening jeugdhulp

Hierbij presenteren wij u een geactualiseerde versie van de Modelverordening jeugdhulp. In april van dit jaar heeft u de Modelverordening jeugdhulp van ons ontvangen, met een uitgebreide ledenbrief. De modelverordening is goed gevallen en bleek voor veel gemeenten een hulp bij het opstellen van een gemeentelijke verordening.

Op zes regionale bijeenkomsten in juli en september hebben 500 juristen en beleidsmedewerkers de modelverordening bediscussieerd en informatie uitgewisseld. Daarnaast zijn vragen, opmerkingen en tips binnengekomen via ons Informatiecentrum, VNG Forum Gemeenterecht en het Ondersteunings Team Decentralisaties (OTD).

Dit heeft geleid tot een aanpassing van de modelverordening op enkele onderdelen. In deze ledenbrief lichten we de aanpassingen toe en treft u een geactualiseerde implementatiehandleiding aan. Ook informeren wij u over de actuele ontwikkelingen in het decentralisatieproces van de jeugdhulp en wat er van u verwacht wordt. Tenslotte bieden wij een overzicht van veelgestelde vragen (en antwoorden).

Klik of kopieer onderstaande link om de tekst van de volledige brief te lezen:

http://www.vng.nl/files/vng/brieven/2014/20141017_ledenbrief_geactualiseerde-modelverordening-jeugdhulp_0.pdf

Klik of kopieer onderstaande link om de bijlagen te lezen:

http://www.vng.nl/files/vng/brieven/2014/attachments/20141017_bijlage-1-veelgestelde-vragen-modelverordening-jeugdhulp-en-jeugdwet.doc

http://www.vng.nl/files/vng/brieven/2014/attachments/20141017_bijlage-2-geactualiseerde-implementatiehandleiding-bij-modelverordening-jeugdhulp.doc

http://www.vng.nl/files/vng/brieven/2014/attachments/20141017_bijlage-3-geactualiseerde-modelverordening-jeugdhulp.doc